വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE QUARTERLY MAGAZINE.

൨ാം ലക്കം.	തുലാം. ൧൦൪൦.	൧ാം പുസ്തകം.
No. II	OCTOBER. 1864.	Vol. I

THE WONDERS OF NATURE.

THE SUNBEAM.

Like a thousand other things in Nature, the Sunbeam, when thoughtfully examined, appears to be a perfect miracle of beauty, wonder, and power, exemplifying the wisdom and glory of the Creator.

The Sunbeam is possessed of three distinct principles, namely, LIGHT, HEAT, and what is called ACTINISM, or chemical force. The principle of Light enables us to discern objects, and clothes the earth with all the lovely colours of the landscape; the principle of Heat regulates our temperature, and causes all the differences of climate; while the Actinic, or chemical, influence of the sun's ray causes many changes in the organization of bodies, among which the process of photography is a familiar example. There is also another remarkable property of light, called its Polarization; but on this we will not at present dwell.

How then shall we get the Sunbeam under our power so as to examine some of its wonders and beauties? First, let us get into a dark room. Now this room must have a window towards the east, if we are going to make our experiments in the morning; or towards the west, if we make our observations after twelve o'clock; and this window must be quite closed by a shutter, so that no light can enter the room, except through a small hole which we

must now make in the shutter. If the sun shine through the hole, we shall see somewhere on the floor a round spot of white LIGHT; and if we place the bulb of a thermometer in the light that comes through the hole in the shutter, we shall find that the rising of the mercury will prove that there is considerable HEAT as well as LIGHT in the Sunbeam.

Let us now try another experiment. If we moisten a piece of white paper with a little water in which a little salt has been dissolved, and, having dried it, wash it with a solution of nitrate of silver, we shall find that, so long as it is kept in a perfectly dark place, it will remain white: but if we put it, so that the luminous circle caused by the shining of the sun through the shutter be upon it, that part of the paper will gradually become brown, the brown colour increasing in depth till it becomes perfectly black. Now the effect produced on the paper is this; by washing it first with salt, and then with a pretty strong solution of the nitrate of silver, we form a chemical combination in the paper called *Chloride of silver*; this is a salt which is very sensitive to the influence of the sun's ray, and the effect caused is the decomposition of the chloride of silver, and the recovery of the pure metallic silver, which owing to its being in a state of very fine division appears black. Here then we see that the solar ray has the power of causing chemical decomposition. This power is called ACTINISM, and is exerted with more or less effect upon probably every object on which the sun shines.

Let us now see if we cannot, in some measure, separate, these three principles bound up in every ray that leaves the sun.

To this end we must obtain a prism of flint-glass, and a sheet of white paper. If the beam of light, which comes through the shutter, be allowed to pass through the lower edge of the prism, or rather through the prism a little above the lower edge, we shall find that the white spot will disappear from the floor, and the beam of light will be bent upwards by refraction through the prism. Let now the sheet of white paper be held vertically so as to catch the refracted beam, about a foot, or a foot and a half from the prism, and we shall see, instead of a round white circle, an elongated and most exquisitely coloured mark of light, shewing that some parts of the sunbeam have been more refracted, or bent up, than others. This is called the PRISMATIC SPECTRUM; and we shall see that it possesses all the colours of the rainbow, the lowest portion, or ray, will be Red, a little higher we see an Orange colour, higher still Yellow, then Green, then Blue, then Indigo,

and at the top Violet. Many consider that these seven colours in the spectrum are due to only three, which are called primary, namely Red, Yellow, and Blue, since they remark that Orange is produced by a combination of Red and Yellow, and Green by a combination of Yellow and Blue. On this question however we have not room here to dwell. In the prismatic spectrum we seem to have an insight into the mystery of colour. It is evident that if a body be possessed of the property of destroying, or absorbing within itself any portions of the sun's rays, the remaining portion only will be reflected off to the eye, and the body will appear to us to be clothed in that colour. Thus if a leaf has the power of absorbing all the rays except the green one, the green ray will be reflected to the eye and the colour of the leaf will be green. Similarly the petal of a flower will be red if it has the power of absorbing all the rays except the red ray. In confirmation of this we may also observe that many objects in nature appear differently coloured at different times, according as the sun shines upon them. The clouds for instance in the full blaze of the sun in the day are white: but as the sun sets, and the rays of light are unequally refracted through the atmosphere, we see the clouds assume a yellow, a red, or sometimes even an emerald colour, according as the rays of light are reflected from them to our eyes. There is also an hour in the evening after sunset, when the red portion of the sun's ray, which as we see in the spectrum is the least refrangible, seems to make every red flower more brilliantly red, and blue flowers almost purple: while at the same time the greens are by contrast more vivid. Hence we conclude that the different colours of nature may be dependent upon the varying decomposition of the sun's ray.

Let us now test the heat of the ray after its refraction through the prism. If we place the bulb of a thermometer in the different coloured rays, we shall find that a difference of temperature will be indicated for each. A more satisfactory way perhaps is to stretch a piece of tissue paper on a frame, and, having blackened it on one side, so to place it that a well-defined spectrum falls upon it. If then the paper be moistened with ether, the parts of the spectrum where there is the most heat will be indicated most exactly by the rate at which the paper dries. We shall find that the greatest heat is in the lowest part of the red ray, while a great amount of heat is developed even below the coloured spectrum, where there is no light at all. The power of heat decreases upwards through the spectrum, and above the violet ray no heat is perceptible. The principal rays of heat reside then at the bottom of the coloured spectrum.

The ACTINIC rays, on the contrary, are more refrangible than either the chief light ray, Yellow, or the chief heat ray. To make this manifest, place a piece of paper, prepared with chloride of silver, such as photographic pictures are printed on, in the spectrum. It will be found that it will be darkened only in the neighbourhood of the blue ray; in the yellow ray and below it there will be no effect at all, in the green ray a little blackening will commence, in the blue and violet rays the blackening will be the strongest, and it will continue for some distance above the violet ray, where there is no light at all.

We have thus seen in some measure, how these three principles of Light, Heat, and Actinism, are distinct from each other, though bound up together, as it were, in every sunbeam. We may still further separate them, and thus examine each one independently, by means of transparent media of different colours. For instance, if light be allowed to pass through a glass coloured green by oxide of copper, very little light is intercepted, but scarcely any heat is able to pass through it. Again the actinic power of the sunbeam will not pass through a yellow glass, although light passes very freely through it. If we put a piece of photographic paper under a yellow glass, the sun will not blacken it. Whereas a piece of dark blue glass, through which little more than ten per cent of light can pass, allows the actinic rays to pass freely, so that the paper prepared with chloride of silver blackens almost as readily under it, as it does under white, or rather colourless, glass.

By means of such coloured glasses most interesting experiments have been made on vegetation. Seeds have been sown, and plants have been grown under cases of different coloured glasses. By these experiments it has been shewn that seeds sown under yellow glass will not germinate at all. Under blue glass seeds germinate much more quickly than when uncovered, as in nature. While under red glass, though germination is not quite prevented, it is very much retarded. Again, although seeds will germinate very quickly in a dark blue light, the plants that are produced will not long thrive in it; on the contrary if they are placed in a yellow light, they will form abundance of leaves and wood. When however it comes to the flowering time, it is observed that plants will not produce perfect flowers in a yellow light; whereas, if we now place them under ruby coloured glass, an abundance of flowers will be the result. From such experiments it has been shewn, that the actinic power of the sun's rays is especially active in causing the ***germination*** of seeds, that the luminous power is required by the plant for its *growth*, and that the principle of heat is that which

chiefly assists in the production of *flowers* and *fruit*. In these experiments the blue glass has cut off the light rays, and admitted the actinic rays; the yellow glass, on the contrary, has cut off the actinic rays and has admitted the luminous rays; while the red glass has equally prevented the actinic rays from reaching the plant, but has permitted the heat rays to exert their full force upon it. The red glass cuts off also a good deal of the luminous portion of the sun's ray.

Now the light and heat of the sun, which are necessary for the growth and perfection of plants, are retained within their substance, bottled up, as it were, in every fibre, and they may again be elicited and made manifest to our senses. Every one knows that if a piece of wood be subjected to a certain degree of heat, all its watery and volatile portions will be driven off, and we shall have remaining a black lump of the same shape, though rather less in size and weight, as the original piece. This black lump is well known as charcoal, the chemical name being *carbon*. Now if we take a small piece of pure carbon, or charcoal, and having touched it with a spark of fire, plunge it into a jar of oxygen gas, it will burn with a most brilliant light, and not a little heat, for some time; when all is over the carbon will have entirely disappeared. Where is it? If we test the air, or gas, in the jar after this experiment, we shall find that it is no longer oxygen gas, but that it possesses quite different properties, the fact is that during combustion every particle of the charcoal has assumed a gaseous form, and has combined with the oxygen, forming a new gas, called Carbonic Acid Gas. The carbon has therefore resolved itself into LIGHT, HEAT, and GAS. Now the gas which is called carbonic acid, and which is the result of the chemical union of carbon and oxygen, is always found mixed in the atmosphere in a certain proportion. In the growth of trees and plants this gas—carbonic acid—is inhaled by the tree through the leaves chiefly, and by the influence of the sun's light and heat (the former no doubt being especially necessary) is *decomposed*, the carbon in a solid form being built up into the tree, and the oxygen being allowed to escape into the atmosphere again. In this process of nature, the exact amount of the light and heat of the sun, which is required for the deposition of the solid carbon, which forms the chief part of the bulk of every tree, appears to become latent — to hide itself, as it were, till it is once more made evident to our senses during the process of combustion. Hence it would appear that the heat of our cook-room fire which has just cooked our dinner, and the light of the lamp under which we are writing this article, are nothing else than the very light and heat of the sun, which once shone on our jungles and cocoanut topes.

How shall we better conclude this short essay than by quoting

the words of the Psalmist, "O Lord, how manifold are thy works! In wisdom hast thou made them all: the earth is full of thy riches."

വേദാൎത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള

ഒരു സംവാദം.

൪൨ാം പുറത്തു നിറുത്തിയ ശേഷം.

ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഹിന്ദുക്കളുടെ തത്വജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എത്രയും സാരകാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചും ചില അന്യോന്യ വിപരീതങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ പറെഞ്ഞല്ലൊ. ൟ ശാസ്ത്രങ്ങൾ മഹാന്മാരാലും വിദ്വാന്മാരാലും ഉപദിഷ്ടമായവ തന്നെ. എങ്കിലും ഒന്നിനോടൊന്നു തീരെ വിരോധമായിരിക്കുന്ന ചില കാൎയ്യങ്ങൾക്കായിട്ടു അവ വാദിക്കുന്നുണ്ടു. അവയെത്തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾ ചില ഉപായങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ അവയെക്കുറിച്ചു വാദങ്ങളുള്ളതിനാൽ സാക്ഷാൽ ചില മതഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തെളിവുതന്നെ. പിന്നെ എന്തു. സത്യത്തിങ്കൽ എത്തുന്നതു അസാദ്ധ്യം എന്നു നാം വിശ്വസിക്കയൊ സൎവ്വത്തെയും കുറിച്ചു സംശയിക്കയൊ ഒന്നിലും നിശ്ചയമില്ലെന്നു എടുക്കയൊ.

ഗുരുദാസൻ. അങ്ങിനെയല്ല. സത്യജ്ഞാനം മനുഷ്യരാൽ പ്രാപ്യം എന്നു നാം എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു. അതു കിട്ടുന്നതിന്നായിട്ടു അഭ്യസനങ്ങളും ചെയ്യുന്നുണ്ടു. മനുഷ്യന്നു തന്റെ കണ്ണു ചെവി മുതലായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാലും തന്റെ ബുദ്ധികൊണ്ടുള്ള ശോധനയാലും അറിവു ലഭിപ്പാൻ കഴിയും. ഇവയാൽ സകല കാൎയ്യങ്ങളെയും ശോധന ചെയ്തു തെളിവിന്റെ കൂടുതൽ കുറവു പോലെ ഉള്ളതൊ ഇല്ലാത്തതൊ എന്നു നിൎണ്ണയിച്ചു സത്യമെന്നു ബോധിക്കുന്നതിനെ സ്വീകരിപ്പാനും അസത്യമെന്നു തെളിയുന്നതിനെ തള്ളുവാനും അവന്നു കഴിയും.

ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ. ൟ സാദ്ധ്യത്തിന്നു വേണ്ടി കൊടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടു മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ ചില പ്ര

മാണങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടു. അവ അവന്നു സ്വാഭാവികമാകയാൽ അവയെക്കൊണ്ടു അവൻ കാൎയ്യങ്ങളെ ശോധന ചെയ്യാനുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ അവയെ ശോധന ചെയ്യുന്നതിന്നു മുൻപെ അവയെ മുറെക്ക പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു തടങ്ങലായിത്തീരുന്ന ചില സംഗതികൾ ഉള്ളതിനെക്കുറിച്ചു വ്യവഹരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കാശിയിൽനിന്നു ബ്രിന്ദാവനിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു ഒരു നേർവഴിയുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ മഞ്ഞുമിരുട്ടുമോ ചതിക്കുന്ന വഴികാട്ടികളോ യാത്രക്കാരനെ എതിരിട്ടാൽ അവന്നു യാത്രെക്കു നല്ല മനസ്സും നടക്കുന്നതിന്നു നല്ല പ്രാപ്തിയും ഉണ്ടെന്നുവരികിലും അവന്നു വഴി പിണങ്ങിപ്പോകും. പക്ഷപാതം മൂഢത ദുൎവ്വികാരം സ്വകാൎയ്യതാം മുതലായ കാറുമേഘങ്ങൾ മനസ്സിന്റെ കാഴ്ചയെ മറെക്കുന്നു. ചില മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ തിരക്കത്താൽ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പ്രത്യേക അഭിലാഷങ്ങൾക്കും തങ്ങൾ ഏറിയ നാളായി വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന മതങ്ങൾക്കും വിരോധം എന്നു കാണുകയാൽ അവയെ കൈക്കൊള്ളാതിരിക്കുന്നു. ചിലർ തെറ്റിൽ തങ്ങൾ തന്നെ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വ്യാജ ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരാൽ തെറ്റിക്കപ്പെടുന്നു. ചിലർ മടിയന്മാരാകയാൽ സത്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസപ്പെടുകയില്ല. പിന്നെ ചിലർ പ്രാപ്തി കുറെഞ്ഞവരാകയാൽ തങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തവരാകുന്നു. സാംഖ്യം ഇതെല്ലാം ശരിയെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ഉത്തമൻ മദ്ധ്യമൻ അധമൻ എന്നു മൂന്നു തരം വിദ്യാൎത്ഥികൾ ഉള്ളതിൽ ഉത്തമൻ മാത്രമേ ജ്ഞാനത്തിങ്കലേക്കു മുഴുവനായിട്ടു ചെന്നെത്തുന്നുള്ളു എന്നു അതിൽ പറയുന്നു.

ഗുരുദാസൻ. ശുദ്ധശോധനെക്കുള്ള തടങ്ങലുകൾ വളരെയാകുന്നു. ന്യായത്തിൽ അവയെ വളരെ വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നു. തിരക്കം കഴിക്കേണ്ടുന്നതു ബുദ്ധിയോടു തന്നേയല്ല പരമാൎത്ഥത്തോടും കൂടെ വേണം എന്നു അതിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ന്യായസൂത്രങ്ങളിൽ പറയുന്നതാവിതു. "സത്യത്തെ അറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ തന്നേ അതിനെക്കുറിച്ചു വ്യവഹരിപ്പാൻ യോഗ്യന്മാർ."

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ശരിതന്നേ. ഉദാഹരണത്തിന്നായിട്ടുഒരു ന്യായവിസ്താരകോടതിയിൽ നടക്കുന്ന ക്രമം തന്നേ നമുക്കു നോക്കാം. ഒരു കുലപാതക സംഗതി വിചാ

രണ കഴിക്കുന്നതിൽ കണ്ടതിനെ നേരെ പറെയുന്നതിന്നു പരമാൎത്ഥികളായ സാക്ഷിക്കാരും നടന്നിരിക്കുന്നസകല വിവരങ്ങൾക്കു മുഴുവനായതെളിവും എല്ലാം കൂടെ ഒത്തുനോക്കുന്നതിന്നു സത്യവാനായ ഒരു ജഡ്ജിയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാക്ഷിക്കാരിൽ വിവരക്കേടോ വ്യാജമോ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ജഡ്ജി പക്ഷഭേദം കാണിച്ചാലും വിധി തെററായിപ്പോകുമെന്നു ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലേ കോടതിതീൎപ്പുകളെക്കൊണ്ടു തെളിവാകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നേ വിജ്ഞാനശാസ്ത്രപരിശോധനയിലും ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതിന്നു നമ്മുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ള സകലമുഖാന്തരങ്ങളെയും നാം ശോധന ചെയ്യേണം. അപ്പോൾ നമ്മുടെ അനുമാനങ്ങൾ ശരിയായിരിക്കും. ഓൎമ്മക്കുറെവിൽ നിന്നാകട്ടേ മനസ്സുകേടിൽ നിന്നാകട്ടേ വല്ലതിനെയും നാം വിട്ടുകളയുന്നു എങ്കിൽ ആ അനുമാനങ്ങൾ അബദ്ധമായിപ്പോകേയുള്ളൂ. ൟ സാര സംഗതിയെ മനസ്സിൽക്കരുതിയും കൊണ്ടു, പണ്ഡിതരേ, ജ്ഞാനപ്രാപ്തിക്കു ഹിന്തുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സാധാരണമായി സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന മുഖാന്തരങ്ങൾ എന്തെന്നു നമുക്കു നോക്കാം.

ഗുരുദാസൻ. ഇക്കാൎയ്യത്തെപ്പററിയുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ തമ്മിൽ ചില ഭേദമുണ്ടെങ്കിലും സാരം നോക്കുമ്പോൾ ഏകീഭവിച്ചു തന്നേ വരും. സാംഖ്യത്തിൽ ഉപലംഭം അനുമാനം സാക്ഷ്യം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നാകുന്നു പറെയുന്നതു. ന്യായത്തിൽ ഉപമാനവും മീമാംസയിൽ ഊഹവും കൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മുൻപറെഞ്ഞ മൂന്നിൽ ഇവ ആന്തരമായിരിക്കുന്നു എന്നാകുന്നു പരബോധം. ദത്തജ്ഞാനം എന്ന പ്രമാണം സാക്ഷ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുമെല്ലോ. വേദാന്തത്തിൽ ആറു മുഖാന്തരങ്ങൾ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അവയെ മേല്പറെഞ്ഞ മൂന്നിൽ അടക്കാവുന്നതാകുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. പണ്ഡിതരേ, ഇതു തെളിവായും ശരിയായുമുള്ള ഒരു വിഭാഗിപ്പു എന്നു ഇനിക്കും തോന്നുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു ജാത്യമായിരിക്കുന്ന ചില മൂലപ്രമാണങ്ങളെക്കൂടെ ഇവയോടു ചേൎപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ സാധാരണ മുഖാന്തരങ്ങളായിട്ടു ഇവയെ ഇന്ത്യയിലേ എന്നപോലെ യൂറോപ്പിലേയും വിദ്വാന്മാർ വിചാരിക്കുന്നു. അതു ശരിയെന്നു എളുപ്പത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൊള്ളാകുന്ന

ത്തുമാകുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ജാത്യപ്രമാണങ്ങളെ കൂടാതെ തന്നാൽ തന്നേ ഉണ്ടാകുവാൻ കഴിയുന്നതും ഉണ്ടാകുവാൻ കഴിയാത്തതുമായിട്ടു പല കാൎയ്യങ്ങളെയും പഠിക്കുന്നു. അവന്നു സ്വയമല്ലാത്ത അറിവുവരുന്നു എങ്കിൽ അതു സാമാന്യ കാൎയ്യങ്ങളിൽ മററു മനുഷ്യർ മുഖാന്തരവും വിശേഷകാൎയ്യങ്ങളിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നോ മററു അതിമാനുഷ വഴിയിലോ ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കേണം. ഇതിന്നു നടപ്പുകാൎയ്യങ്ങളിൽ സാക്ഷ്യമെന്നുപേർ. അതിസംഭവമായി വരികയും അതിമാനുഷ കാൎയ്യങ്ങളെ സംബന്ധിക്കയും ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്നു ദത്തജ്ഞാനമെന്നു പേർ. ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വന്ത ത്രാണിക്കു ചേരുന്ന കാൎയ്യങ്ങളിൽ മനസ്സുവെച്ചാൽ അവന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മൂലം അവയെ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതും അവന്റെ ബുദ്ധികൊണ്ടു അവയുടെ സ്വഭാവത്തെ നിൎണ്ണയിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. പണ്ഡിതരേ, മനുഷ്യൻ അറിവിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു എത്ര അതിശയമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയാകുന്നു യജമാനൻ. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ അഞ്ചു ദാസന്മാരെപ്പോലെ മനസ്സുമായിട്ടു സംബന്ധിച്ചു ബാഹ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചു പല വിവരങ്ങളെയും അതിനോടറിയിക്കുന്നു. അവയെ ൟ യജമാനൻ വ്യവഛേദിക്കയും തൂക്കിക്കാണുകയും ഒത്തുനോക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ മററു പുതുമയും വിശേഷവുമായ പല കാൎയ്യങ്ങളെയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. കണ്ണു താൻ കാണുന്ന അസംഖ്യ വിഷയങ്ങളെ അവനോടു അറിയിക്കുന്നു. ചെവി താൻ കേൾക്കുന്നതൊക്കെയും അവനോടു ബോധിപ്പിക്കുന്നു. സ്പൎശനം കൊണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ രൂപം അവന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. അറിവിന്നുള്ള ൟ വിഭവങ്ങളെ ഒക്കയും ബുദ്ധി വ്യവഛേദനം ചെയ്തിട്ടു പല പല വിധമായി യോജിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ത്രിലോകത്തിൽ സചേതനഭൂതങ്ങൾ മാത്രം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സാര വിഷയങ്ങളെയും അതിശയപ്രമാണങ്ങളെയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഇന്ദ്രിയഗ്രഹണം ബുദ്ധിവാസന അന്യമനുഷ്യരുടെ സാക്ഷ്യം ദൈവദത്തമായ അതിമാനുഷജ്ഞാനം എന്നിവയാലേ മനുഷ്യന്നു അറിവിൻ സാധനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു എന്നു നാം സ്പഷ്ടമായിക്കാണുന്നു.

എന്നാൽ പ്പണ്ഡിതരേ, ൟ സംഗതികൾ തന്നേ അ

വന്റെ വിചാരങ്ങൾ ഇന്നിന്ന അതിൎക്കകത്തു ഒതുങ്ങിയിരിക്കെണമെന്നു കൂടെ കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു അവർ വസിക്കുന്ന ഭൂമിയെയും അവൎക്കു കാണാകുന്ന വാനങ്ങളെയും ശോധന ചെയ്യാം. എന്നാൽ അപ്രത്യക്ഷമായി മേലും കീഴുമുള്ള ലോകങ്ങളിലെക്കു അവരുടെ മനസ്സിന്നു എങ്ങനെ പ്രവേശിക്കാം. അവയുണ്ടെന്നു നമുക്കു നിൎണ്ണയിക്കാമെന്നിരുന്നാലും അവയുടെ സ്ഥിതി എന്തെന്നു നമുക്കു എങ്ങനെ അറിയാം. ദൈവം അവയെക്കുറിച്ചു നമുക്കു വല്ലതും വെളിപ്പെടുത്തിതരുന്നു എങ്കിൽ അവൻ എത്രമേൽ വെളിപ്പെടുത്തിതരുന്നുവോ അത്രമേൽ മാത്രം നമുക്കു അറിയാം. ഇങ്ങനെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ നമ്മാൽതന്നേ ഒന്നും കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ആകയാൽ സ്നേഹിതാ, ഭൂതങ്ങളെയും പ്രേതങ്ങളെയും കുറിച്ചു വ്യവഹരിക്കുന്നതും മനുഷ്യകണ്ണു കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ദേവലോകങ്ങളെ വൎണ്ണിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്നതും ഭോഷത്വമല്ലയോ. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു എത്തുപെടുന്ന സംഗതികളിൽ നാം ഒതുങ്ങിനില്ക്കേണ്ടായോ.

പണ്ഡിതരേ, ഞാൻ ഠരം വിവരിച്ചതിനോടു ഉററ സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽ വിജ്ഞാന വിഷയമായിട്ടു മറെറാരു സാര കാൎയ്യമുണ്ടു. എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല എങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു എന്നും കൂടെ മനുഷ്യർ സദാ ചോദിക്കുന്നുണ്ടു. കാൎയ്യങ്ങളെക്കണ്ടാൽ കാരണം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എങ്കിൽ അവയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു വളരെ സമയവും പ്രയത്നവും കഴിക്കുന്നുമുണ്ടു. എന്നാൽ കാൎയ്യകാരണ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഹേതുത്വത്തെക്കുറിച്ചു ചില സാധാരണ പ്രമാണങ്ങൾ ഉള്ളതു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകയാൽ ആ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പൊതുവിൽ ഹിന്ദുശാസ്ത്രികളുടെ അഭിപ്രായം എന്തെന്നു ദയയോടെ പറഞ്ഞു തരുമോ.

ഗുരുദാസൻ. ഹേതുത്വത്തെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനികൾ അഭിന്നമതമായിരിക്കുന്നില്ല. മാന്യനായ വാചസ്പതി നാലു മതങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നു. (൧) ഉള്ളതു ഇല്ലാത്തതിൽനിന്നു വരാം എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. (൨) ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതു മുൻപെയുള്ളതിന്റെ ഒരു മാററം മാത്രമാകുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. (൩) ഉള്ളതിൽനിന്നു ഇല്ലാത്തതു ഉണ്ടാകാം എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. (൪) ഉള്ളതിൽനിന്നു ഉള്ളതുവരുന്നു എന്നു പൂ

ഢന്മാരുടെ വാദം. ഹിന്ദു വിജ്ഞാനികളിൽ അധികം പേർ ഈ ഒടുക്കം പറെഞ്ഞതാകുന്നു സ്വീകരിക്കുന്നതു. സൎവ്വലോകങ്ങളിലും കൂടെ ഒരു ദ്രവ്യമല്ലാതെ രണ്ടില്ലെന്നു വേദാന്തികൾ വാദിക്കുന്നതാകയാൽ അവരുടെ ഈ അദ്വൈതം നിമിത്തം അവർ ഈ തൎക്കത്തെ അത്ര സാരമാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ന്യായവും സാംഖ്യവും പല വിധമായ ഹേതുക്കളെ തരം തിരിക്കയും അവയുടെ വ്യാപാരത്തിന്നുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ വിവരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടു വക കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു ന്യായം പഠിപ്പിക്കുന്നു. സാധാരണ കാരണം കാൎയ്യങ്ങളെ സംഭവിപ്പിക്കുന്ന കൎത്തൃകാരണം തന്നേ. പ്രത്യേകകാരണങ്ങളിൽ നെയിത്തുകാരന്റെ പടപ്പുതടി എന്ന പോലെ നിമിത്തകാരണങ്ങളും മുണ്ടിന്റെ നൂൽ എന്ന പോലെ സമവായി കാരണവും സമവായി കാരണങ്ങളുടെ സന്ധിയാകുന്ന അസമവായി കാരണവും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒടുക്കം പറെഞ്ഞതു ന്യായദൎശനത്തിന്നു തനതാകുന്നു. സാംഖ്യം പ്രത്യേകം മൂന്നു കാരണങ്ങളെപ്പറെയുന്നു. കുടത്തിന്നു കുശവൻ എന്നപോലെ കൎത്തൃകാരണവും ചക്രം എന്ന പോലെ കരണകാരണവും മണ്ണു എന്നപോലെ ഉപാദാനകാരണവും തന്നേ. ന്യായത്തിലേ അസമവായി കാരണത്തെത്തള്ളിയാൽ രണ്ടിലും പറെയുന്ന ശേഷം മൂന്നു കാരണങ്ങളും അൎത്ഥത്തിൽ ഐകമത്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാമത്തിലേ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഇതു തെളിവു തന്നേ. യുരോപ്പിലേ വിജ്ഞാനികളുടേതിനോടു ഈ രണ്ടു ദൎശനക്കാരുടെയും അഭിപ്രായം ഒക്കുന്നു. അകന്ന വകയിൽ മററു ചില കാരണങ്ങളെയും പറയാം. എന്നാൽ പ്രധാനം ഇവ തന്നേ. ഇനിയും കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു പഠിച്ചു ഉപയോഗിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ പറെഞ്ഞു കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരുദാസൻ. ഒന്നാവതേ മുഖ്യമായ പ്രമാണം ഏതുകാൎയ്യത്തിന്നും ചില കാരണമുണ്ടായിരിക്കേണം. "കാരണമില്ലെങ്കിൽ കാൎയ്യമില്ല കാൎയ്യമില്ലെങ്കിൽ കാരണവുമില്ല," എന്നു കണാദൻ പറെയുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഇതു ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട പ്രമാണം തന്നേ. നല്ല തെളിവായിട്ടു പറെഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. ഞാൻ മുൻപേ പറെഞ്ഞ യവനജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിൽ ഈ

ഉപദേശം തന്നേ പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. ഇത്തരം വാക്കിലുമായിരുന്നു. അവരുടെ പ്രമാണം സത്യം എന്നു എവരും സമ്മതിക്കുന്നു. കാരണം കൂടാതെ ഒരു സംഭവം എങ്കിലും മാററം എങ്കിലും യാതൊരു വകയിലും ഉണ്ടാകുന്നതായി നാം അറിയുന്നില്ല. നമുക്കു വല്ലതും വേണമെങ്കിൽ അതു വല്ലതിൽനിന്നും നമുക്കു കിട്ടേണം. ഒന്നും കൂടാതെ ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ദൎശനങ്ങളിൽ ഒക്കെയും ൟ പ്രമാണത്തെ ഒന്നു പിഴെപ്പിച്ചു ഉപയോഗമാക്കീട്ടുണ്ടു. അതിനെക്കുറിച്ചു പിന്നെ വ്യവഹരിച്ചുകൊള്ളാം.

ഗുരുദാസൻ. ഹേതുവാദത്തിന്റെ വേറൊരു വലിയ പ്രമാണത്തെ കോപിലൻ വിവരിക്കുന്നതാവിതു. „സംഭവിക്കുന്നതൊക്കയും സംഭവിപ്പിപ്പാൻ തക്കതിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്നു." ൟ പ്രമാണം മററുവഴികളിലും വിവരിക്കപ്പെട്ടുകയും തെളിവാക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു. "സാദ്ധ്യത്തിന്നു തക്ക സാധനങ്ങൾ വേണം. തയിർ വേണ്ടുന്നവൻ ആ സാദ്ധ്യത്തിന്നായിട്ടു വെള്ളമല്ല പാലാകുന്നു എടുക്കുന്നതു. എല്ലാററിൽനിന്നും എല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല." പൊന്നു വെള്ളിയിൽനിന്നാകട്ടേ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളിൽനിന്നാകട്ടെ വരുന്നില്ല.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഇതും ഒരു സാര പ്രമാണം ആകുന്നു. ലോകത്തെയും അതിൽ ഉള്ളതിനെയും ശോധന ചെയ്യുമ്പോൾ മനസ്സിൽ കരുതേണ്ടുന്നതുമാകുന്നു. കാൎയ്യങ്ങൾക്കു തക്ക കാരണങ്ങൾ പറയേണം. കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ തക്ക കാൎയ്യങ്ങളും വന്നേ തീരു. രണ്ടും തമ്മിൽ പൊരുത്തം വേണം. മഹാപൎവ്വതമായ ഹിമാലയത്തിലേ ഹിമക്കൂട്ടങ്ങൾ ഉരുകുന്നതിനാൽ ആകുന്നു ആഴവും വിസ്താരവും ഒഴുക്കുശക്തിയുമുള്ള ൟ മഹാഗംഗയുണ്ടാകുന്നതു. ഇത്ര വലിപ്പമായ ൟ നഗരം മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയാലും ദ്രവ്യത്താലും കൈകളാലും അല്ലാതെ മററുവഴിയിൽ ഉളവാകുന്നതല്ല. അങ്ങനെ തന്നേ അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കും കാരണം സൎവ്വശക്തനും നിത്യനുമായ ദൈവം എന്നേ വിചാരിച്ചു കൂട എന്നു എന്റെ ബോധം. ആകയാൽ വിജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ വ്യവഹാരങ്ങളിലും നാം അടിസ്ഥാനമാക്കേണ്ടുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ ഇവ തന്നേ. അവ എണ്ണത്തിൽ ചുരുക്കമെങ്കിലും കാൎയ്യത്തിൽ മഹാ സാരമാകുന്നു. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗ്രഹണം മൂലം അഖി

ഛാണ്ഡത്തിൽ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന എല്ലാ വിഷയങ്ങളെയും ബുദ്ധിയുടെ സഹായംകൊണ്ടു ശോധന ചെയ്തുനോക്കീട്ടു അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും ചരിത്രത്തെയും ഗ്രഹിപ്പാൻ നമ്മാൽ കഴിയും. അതിന്റെ വിവിധമാററങ്ങളെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഹേതുത്വത്തിന്റെ രണ്ടു വലിയപ്രമാണങ്ങൾ നമുക്കുകിട്ടുന്നു. അവെക്കുള്ളേ നാം ഒതുങ്ങിക്കൊണ്ടാൽ നമുക്കു പിണക്കം വരികയില്ല. അപ്രത്യക്ഷ ലോകങ്ങളെക്കുറിച്ചാകട്ടെ ഭവിഷ്യകാലങ്ങളെക്കുറിച്ചാകട്ടെ സൎവശക്തിയുള്ള ദൈവം വല്ല വിശേഷ സംഗതിയെയും നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എങ്കിൽ അതും നമുക്കു അറിയാം. ആയറിവിനെ നമുക്കു സ്വന്തമാക്കുകയുമാം. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഈ വിജ്ഞാനദൎശനങ്ങളെ ഈ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശോധന ചെയ്യുന്നതിന്നു തങ്ങൾക്കു ഒരു സഹായിയായിരിപ്പാൻ ഇനിക്കു വളരെ സന്തോഷം. അവരുടെ പ്രമാണങ്ങളെ ഞാൻ നോക്കീട്ടുണ്ടു. അവർ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങളെ ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അവെക്കായിട്ടു അവർ കൊണ്ടുവരുന്ന ന്യായങ്ങളുടെ ഫലം ഞാൻ തൂക്കി അറിഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. അവയിൽപ്പല നല്ല സംഗതികളെയും ഞാൻ കാണുന്നു. നാം മെല്പറഞ്ഞ പോലെ പരിശോധനെക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ തന്നേ ചൊവ്വേയാകുന്നു അവയിൽച്ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നതു. ഈ ദൎശനങ്ങളുടെ നിബന്ധാക്കളും അതിനെപ്പഠിപ്പിച്ചവരും പഠിച്ചവരും തങ്ങളുടെ സ്വന്ത പ്രമാണങ്ങളെ ലംഘിക്കാതിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ നിഗമനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒത്തുകാണുന്നതിൽ അധികം ഒത്തുകാണുമായിരുന്നു. അവർ ചില നല്ല സംഗതികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിലും മഹാ തെററായിട്ടുള്ള ചില മതങ്ങളെയും കൂടെ അവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു. തങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമായിരുന്നാൽ ഈ മതങ്ങളെക്കുറിച്ചു തങ്ങളുമായിട്ടു വാദിപ്പാൻ ഇനിക്കു ബഹു സന്തോഷമായിരിക്കുന്നു. അതു കഴിച്ചിട്ടു മറവഴിയെ നമുക്കു ലഭിക്കാകുന്ന സത്യത്തിൻ പ്രധാനസംഗതികളെ സംക്ഷേപമായിട്ടു തങ്ങളോടു പറെഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ ശ്രമിക്കാം.

ഇങ്ങനെയുള്ള വാദങ്ങൾ ബഹു രസമായിരിക്കുമെന്നു കാണിച്ചുംകൊണ്ടു ഗുരുദാസനും അവിടെ കൂടിയരുന്ന മററ പണ്ഡിതന്മാരും മെല്പറഞ്ഞ സംഗതിക്കു സന്തോഷത്തോടെ സമ്മതിച്ചു. അവരുടെ സ്നേഹിത

നായ ൦രം എംഗ്ലീഷുകാരന്നു അവരുടെ ൦രം ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എന്തു കുററം കണ്ടു പിടിപ്പാൻ കഴിയും എന്നറിയുന്നതിന്നു അവൎക്കു വളരെ അപേക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ മേൽ തന്നേ അതിൻെറ ഫലം അവ്സാനത്തിങ്കൽ എന്തായിത്തീരും എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു അവർ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ ൦രം സാധു പിന്നൊരു ദിവസ്സി അവരുമായിട്ടു കണ്ടുകൊള്ളാം എന്നു വാക്കൊത്തുംവെച്ചു അവരെ വിട്ടു തൻെറ സ്വന്ത വീട്ടിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

ശേഷം പിന്നാലെ.

സാധാരണ ചികിത്സാശാല.

തിരുവിതാംകോട്ടു സൎക്കാരുവക ഗസെററു എന്നു നാമധേയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്ദേശപത്രികയിൽ ൦രം കഴിഞ്ഞ കന്നിമാസം മലയാം കണക്കിൽ ൧൩- വിശേഷകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ലക്കത്തിൽ ഒരു എണ്ണം ഹജൂരിൽനിന്നും ഞങ്ങൾക്കു സൌജന്യമായിക്കൊടുത്തയച്ചതു ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വന്നു ചേൎന്നു. യൂരോപ്പ്യ വൈദ്യം നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പാകുന്നതിന്നും അവരെ അതിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടി ഇപ്പോൾ നൂതനമായിട്ടു ൦രം സൎക്കാരിൽനിന്നും ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന സാധാരണ ചികിത്സാശാലെക്കു അടിസ്ഥാനമിട്ട വിശേഷ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സമാചാരം ഞങ്ങൾ രസത്തോടു വായിക്കയും ചെയ്തു. മനുഷ്യന്നു ഇഹലോകത്തിൽ വരാകുന്ന ദുഃഖങ്ങളിൽ കഠിനമായിട്ടുള്ളതു അവൻെറ ശരീരം പാത്രമായിരിക്കുന്ന രോഗങ്ങൾ വന്നു പിടിപെടുന്നതാകയാൽ അതിന്നു ഒഴിവും ശമനവും വരുത്തുന്നതിന്നുള്ള മുഖാന്തരങ്ങൾ അവന്നു എത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വേലകളെ ആരംഭിക്കയും നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവരെ എല്ലാവരും മാനത്തോടും നന്ദിയോടും വിചാരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ ബഹുജനങ്ങൾ ചികിത്സയുടെ ഗുണം വേണ്ടുംവണ്ണം അറിഞ്ഞു അതിനെ തക്കതായിട്ടു വില മതിക്കുന്നില്ല എന്നു വെച്ചു ഉത്തമന്മാർ ൦രം മഹാ വിശിഷ്ടവും ഉപകാരവുമായ വേലയെ ഉദാ

സീനമായി വിചാരിക്കയില്ല അവർ തങ്ങളുടെ ഗുണപ്രവൃത്തികളിൽ മുഖ്യമായിട്ടു ആന്തരമാക്കുന്നതു ഉപകൃതന്മാരിൽനിന്നുള്ള പ്രത്യുപകാരമല്ല ൟശ്വരങ്കൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലമാകുന്നു. ദൈവത്വത്തിൻ ത്രിത്വത്തിലേ മദ്ധ്യമപുരുഷനായ പുത്രൻ തന്റെ ദിവ്യമായ ഉപദേശംകൊണ്ടും വിശുദ്ധനടപ്പിന്റെ മാതൃകകൊണ്ടും ഘോരമരണത്തിന്റെ അതിശയഫലംകൊണ്ടും മാനുഷവൎഗ്ഗത്തിന്നു പാപനിവാരണം വരുത്തി അവരിൽ തന്നെ വരിക്കുന്നവൎക്കു മോക്ഷപ്രാപ്തി കൊടുക്കുന്നതിന്നായിട്ടു മനുഷ്യാവതാരം എടുത്തു യേശു ക്രിസ്തു എന്ന തിരുനാമത്തോടു കൂടെ ഭൂമിയിൽ വാസം ചെയ്യുന്ന സമയം, വിഷ്ണു തന്റെ അവതാരങ്ങളിൽ ചെയ്തതിൻവണ്ണം ശക്തിയാൽ എങ്കിലും ഉപായത്താൽ എങ്കിലും മനുഷ്യരിൽ യാതൊരുത്തനെയും നശിപ്പിക്കാതെ സകലവിധ മനുഷ്യരിലുമുള്ള കുരുടന്മാൎക്കു കാഴ്ചയും ചെകിടൎക്കു കേൾവിയും ഊമൎക്കു വാക്കും എല്ലാത്തരരോഗികൾക്കും സ്വസ്ഥതയും അതിശയമായിട്ടു കൊടുത്തു. ആകയാൽ അവന്റെ അവതാരത്തിന്റെ പ്രധാന സാദ്ധ്യം മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയായിരുന്നു എന്നു വരികിലും അവരുടെ ശരീരഗുണത്തിന്നു വേണ്ടുന്നതും കൂടെ അവൻ വിചാരിച്ചു എന്നു നാം കാണുന്നു. അവൻ ചെയ്തതിൻവണ്ണം അതിശയമായി രോഗം പൊറുപ്പിപ്പാനുള്ള ശക്തി മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ഇല്ല എങ്കിലും സ്വഭാവമാൎഗ്ഗത്തൂടെ ൟ സാദ്ധ്യത്തിങ്കൽ മിക്കവാറും ചെന്നെത്താകുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ അതിന്നു വേലയും ചിലവും വിദ്യയും പ്രാപ്തിയും അധികം വേണ്ടുന്നതാകയാൽ എല്ലാവരാലും അതു നടത്തുന്നതിന്നു കഴികയില്ല. മനുഷ്യൎക്കു വരാകുന്ന രോഗങ്ങൾ അസംഖ്യവും ചിലപ്പോൾ ഒന്നോടൊന്നു കാഴ്ചയിൽ ഭേദമില്ലാതെയും പലതുകൂടി സമ്മിശ്രമിച്ചും വരുന്നതും രോഗമുണ്ടാകുന്നതിന്നുള്ള കാരണങ്ങൾ വിവിധവും ശരീരപ്രകൃതിയുടെ ഭേദം പോലെ വ്യത്യാസമായി ഫലിക്കുന്നതുമാകയാൽ ലക്ഷണം കണ്ടും കാരണം നോക്കിയും രോഗം നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു വളരെ പ്രയാസവും അധികവിദ്യയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും ഓരോരോ വ്യാധികൾക്കു വെവ്വേറേ മരുന്നുകൾ ആവശ്യമാകയാൽ ഇന്ന രോഗത്തിന്നു ഇന്ന മരുന്നു കൊള്ളുമെന്നു കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിന്നു ബഹു ബു

ഢിയും തിരക്കവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു കൂടാതെവേണ്ടുന്ന മരുന്നുകളെ ശേഖരപ്പെടുത്തി പാകമാക്കി വെക്കുന്നതിന്നു അധിക വേലയും ദ്രവ്യച്ചിലവും ഉള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയാസ വേലകളെ സാധിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന വിദ്യയും ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും പ്രസക്തിയും ഉള്ള ഒററക്കുടിയാന്മാർ ൟ നാട്ടിൽ ഇതുവരെ ചുരുക്കമാകയാലും പലരുകൂടി സമൂഹമായി ഒന്നിച്ചു മുതലു ചിലവിട്ടു വേല ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള മാതൃകയും ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യവും അന്യോന്യ വിശ്വാസ്യതയും ഇപ്പോഴും അവരുടെ ഇടയിൽ വന്നിട്ടില്ലാത്തതാകയാലും ൟ വകെക്കൊക്കയും സൎക്കാരിൽനിന്നും മുൻപിട്ടിറങ്ങിയേ കഴിവു എന്നു വന്നിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ൟ നാട്ടുകാർ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ പണ്ടേ ബഹുമാനിച്ചും അഭ്യസിച്ചും വരുന്നവരാകയാൽ യൂരപ്യചികിത്സ ഇവിടെ നടപ്പാക്കിട്ടുള്ള ഗുണം എന്തെന്നു പക്ഷേ ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. ൟ സംഗതിയെപ്പററിയുള്ള ഹിന്ദുശാസ്ത്രം പൂൎണ്ണമായും ഒത്തതായുംഇരുന്നു എങ്കിൽ അന്യശാസ്ത്രം പഠിച്ചിട്ടു കാൎയ്യമില്ലായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എങ്കിലും വൈദ്യശാസ്ത്രം പൊതുവിൽ തന്നെ എത്രയും വിസ്താരവും പ്രയാസവുമാകയാൽ മേൽ വൎദ്ധനവിന്നും പരിഷ്കാരത്തിന്നും വകയില്ലാത്തവണ്ണം ഇതുവരെ മുഴുവനായും ഊനമററതായും ഇരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയും ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ കുറെക്കാലമായിട്ടു ൟ വിശേഷ വിദ്യ മററെല്ലാവിദ്യകളും എന്ന പോലെ വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പകരം ക്ഷയിക്കയാകുന്നു ഒന്നുള്ളതു. അതിന്നു ഒരു പ്രത്യേകകാരണം പക്ഷേ വൈദ്യശാസ്ത്രം ഋഷിപ്രോക്തം എന്നും ആകയാൽ അതിൽ ഭേദംവരുത്തിക്കൂടാ എന്നും ഉള്ള സാധാരണ വിചാരമായിരിക്കും. ൟ വിദ്യ മനുഷ്യൎക്കു എത്രയും ഉപകാരവും ആവശ്യവും എന്നു പണ്ടുള്ള ജ്ഞാനികൾ കണ്ടിട്ടു അതിനെ ജനങ്ങൾ ഭക്തിയോടും താല്പൎയ്യത്തോടും അഭ്യസിപ്പാനായിട്ടു അതു ദൈവോപദിഷ്ടം എന്നും മററും ഉപായമായിട്ടു പറെഞ്ഞതായിരിക്കേണം. എന്നാൽ ഇതിൻവണ്ണം വ്യാജം പറെഞ്ഞതിൽ അവരുടെ മനസ്സിന്റെ ആന്തരം നല്ലതായിരുന്നു എന്നു വരികിലും എല്ലാക്കള്ളയുപായത്തിന്റെയും എന്ന പോലെ അതിനാൽ വന്നുനിന്ന ഫലം ദോഷമായിരിക്കുന്നു. എ

ന്തെന്നാൽ ഇതു കാരണത്താൽ അവർ പഴയ ഗ്രന്ഥ ങ്ങൾ വായിച്ചു പഠിക്കുന്നതും അവയിൽ ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതുമല്ലാതെ ആ പ്രമാണങ്ങൾ ശരി തന്നെയൊ എന്നു ശോധന ചെയ്തു നോക്കുവാനാകട്ടെ പുതുപ്രമാണങ്ങളെ കണ്ടുപിടിപ്പാനാകട്ടെ അവർ തുനിയുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ചു വൎദ്ധനവില്ലാത്ത എല്ലാ വിദ്യയും ക്ഷയിക്ക പതിവായിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം ഒട്ടുപേരുടെ പ്രാപ്തിക്കുറവുകൊണ്ടും ഒട്ടുപേരുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ടും പണ്ടേയുള്ള വിദ്യയും അവരുടെ ഇടയിൽ കുറെഞ്ഞുവരുന്നു.

എന്നാൽ ഹിന്തുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഒട്ടും ഊടമില്ലാത്ത ചില യൂരോപ്യന്മാൎക്കും യൂരോപ്യ വിദ്യകളിൽ അല്പം അറിവുകിട്ടീട്ടുള്ള ഹിന്തുക്കളിൽ പലൎക്കും പതിവായിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം ഞങ്ങൾ ഹിന്തുവിജ്ഞാനത്തെ അശേഷമേ ധിക്കരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ളവരല്ല. ഇപ്പോഴത്തേ ക്ഷയിച്ച അവസ്ഥയിൽ തന്നെയും അവരുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പല ഒത്ത പ്രമാണങ്ങളും നല്ലയുപദേശങ്ങളും കാണ്മാനുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ മനഃപൂൎവ്വമായി സമ്മതിക്കയും അതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടു പുകഴുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രത്യേകം അവരുടെ വൈദ്യശാസ്ത്രം തീരെ തള്ളേണ്ടുന്നതെങ്കിലും തള്ളാകുന്നതെങ്കിലും അല്ല. രോഗനിദാനത്തെക്കുറിച്ചു അവർ പറയുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും ഒത്തതും രോഗശമനത്തിന്നായിട്ടു അവർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന അനേകം യോഗങ്ങൾ ഫലിക്കുന്നതും തന്നേ എന്നു ശരിയേ സമ്മതിക്കേണ്ടുന്നതാകുന്നു. നാട്ടുകാരുടെ പ്രയോഗങ്ങളിൽ യൂരോപ്യന്മാർ ഇതുവരെ തീരെ നിന്ദിച്ചിട്ടിരുന്നതിൽ ചിലതു ഇപ്പോൾ സമവികരണത്തിലേ [Homeopathy] മാൎഗ്ഗത്തോടു ഒത്തു കാണുന്നു. മലയാളികൾക്കു അസാദ്ധ്യമായിക്കണ്ട ചില വ്യാധികളെ എംഗ്ലീഷന്മാർ എളുപ്പത്തിൽ പൊറുപ്പാക്കീട്ടുണ്ടു നിശ്ചയം തന്നേ. എന്നാൽ ഇവർ ആകുന്നതൊക്കെയും നോക്കീട്ടു കഴിയാഞ്ഞ ചില ദീനങ്ങളെ അവരും ഭേദമാക്കിക്കാണും സംശയമില്ല. പിന്നെയും രോഗങ്ങൾക്കു ദേശഭേദം പോലെ ചില വ്യത്യാസമുള്ളതും അവിടവിടെ പ്രത്യേകമായിരിക്കുന്ന വ്യാധികൾക്കു അവിടവിടെ വിശേഷാൽ ഔഷധങ്ങൾ കാണുന്നതുമാകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള രോഗങ്ങളുടെ ചികിത്സെക്കു വേണ്ടുന്ന മരുന്നു

കളെക്കുറിച്ച്ച യൂരോപ്യന്മാൎക്കു ഇതുവരെ അത്ര പരിജ്ഞാനം വന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ നാട്ടുകാരോ അവയെ ഏറിയ കാലമായിട്ടു പ്രയോഗിച്ചു തഴക്കം വന്നിട്ടുള്ളവരാകയാൽ അവയുടെ ഫലത്തെയും വീൎയ്യത്തെയും കുറിച്ചു അവൎക്കു നല്ല തിട്ടം വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ധൎമ്മരാജാവു ഇപ്പോൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന ൟ ചികിത്സാശാലയിൽ ഒരു ഭാഗം തക്ക ചട്ടംകെട്ടുകളോടു കൂടെ നാട്ടുവൈദ്യം ചെയ്യുന്നതിന്നും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിന്നുമായിട്ടു നിയമിക്കപ്പെട്ടാൽ അത്ര ഉപകാരദോഷം എന്നു വരികയില്ല. ൟ രണ്ടുവകയും ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നേ ആകുന്നതിനാൽ വിശേഷാൽ ചില നല്ല സാദ്ധ്യങ്ങളുമുണ്ടു. എന്തെന്നാൽ ൟ രണ്ടു വകയും തമ്മിലുള്ള ഭേദാഭേദങ്ങളും ദോഷഗുണങ്ങളും രണ്ടുകൂട്ടൎക്കും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഇതിനാൽ പഠിച്ചു തമ്മിൽ ഒത്തുനോക്കി ചില പുതുപ്രമാണങ്ങളെയും പ്രയോഗങ്ങളെയും കണ്ടു പിടിക്കാകുന്നതാകുന്നു.

എന്നാൽ ൟ വക വേലകൾ നടക്കുന്നതിന്നു അധിക ദ്രവ്യച്ചിലവുള്ളതാകയാൽ അതിന്നൊപ്പമായി സൎക്കാരിലേ മുതലെടുപ്പിന്നു കൂടുതൽ വരുമെങ്കിൽ മാത്രമേ അവ നിലനിന്നുപോകത്തുള്ളൂ. അവൈക്കു ആരംഭിപ്പാൻ മഹാരാജാവവൎകൾക്കു ഇപ്പോൾ മനസ്സുവന്നതും ഖജനാവിൽ കുറേ മുതൽ ഇരിപ്പു കണ്ടതുകൊണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കുറേ നാളായിട്ടു സൎക്കാരിലേ മുതലെടുപ്പിൽ മിച്ചം കണ്ടുവരുന്നതു പതിവിൻ പ്രകാരമുള്ള മുതലെടുപ്പിനെ കണിശമായിട്ടു കുടികളിൽനിന്നും പിരിക്കയും കീഴദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇടയിൽ ഭക്ഷിച്ചുകളെക്കുന്നതിന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കയും അനാവശ്യമായിട്ടു ഏതാനും ചിലവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു നിറുത്തൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യുതിനാൽ മാത്രമല്ല മുതലെടുപ്പിന്നു അനുകൂലമായിട്ടു വിശേഷാൽ ചില ഏനങ്ങൾ ഒത്തുവന്നതിനാലും കൂടെയാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ വസ്തുക്കളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ വില കൂടുതൽ നിമിത്തം കുടിയാന്മാരുടെ ചിലവു മൂവിരട്ടി ഏകദേശം വൎദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം സൎക്കാരിലേ ചിലവും വൎദ്ധിക്കുന്നതിനിടയുള്ളതാകയാൽ പതിവിൻ പ്രകാരമുള്ള മുതലെടുപ്പിൽ ദുൎവ്വിലവു വരാതെ സൂക്ഷിച്ചാലും ആയതുകൊണ്ടു പതിവിൻ പ്രകാരമുള്ള ചിലവു നടക്കുന്നതിനല്ലാതെ മിച്ചത്തിന്നു വക കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ എല്ലാ വകയി

ലുമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം ഇപ്പോഴത്തെ വില
കൂടുതലിന്നുതക്കവണ്ണം ആക്കീട്ടില്ല എങ്കിലും കുറേ കൂട്ടീട്ടു
ള്ളതു കൂടാതെ വഴിപുഴ പാലങ്ങൾ നന്നാക്കുന്നതിനും
അതതു സ്ഥലങ്ങളിൽ പുത്തനായിട്ടു പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഇ
ട്ടു വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനും മററും അനവധി ദ്ര
വ്യം ചിലവു ചെയ്യുവരുന്നതിനാലും ഇനിയും അധിക
മായിട്ടു ചിലവിടുവാൻ ഭാവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാലും മുതലെടു
പ്പു വൎദ്ധിക്കുന്നതിലേക്കു സൎക്കാരിൽനിന്നു ഉത്സാഹിക്കു
ന്നതു കുടിയുപദ്രവം എന്നു ആൎക്കും തോന്നിപ്പോകരുതു.
വിലത്തരം ഇപ്പോൾ രണ്ടുവൎഷമായിട്ടു കൂട്ടിവെച്ചു പിരി
ക്കുന്നതിനാൽ ൦രം വകെക്കു ഒക്കയും കഴിഞ്ഞു വളരെ
മിച്ചത്തിനും പാങ്ങുണ്ടെന്നു ഒട്ടു പേൎക്കു വിചാരമുണ്ടായി
രിക്കും. എന്നാൽ രാജ്യത്തു ഇപ്പോൾ ൮വ്വ ലക്ഷം രൂപാ
വരെ മുതലെടുപ്പുള്ളതിൽ കരം പിരിവു വക മൂന്നിട്ടു ഒ
രംശത്തിൽ മേൽ മാത്രമാകയാൽ അതിൽ ഏകദേശം ഒ
ന്നുപാതി പറമ്പുപാട്ടം പോകെ ശിഷ്ടമുള്ളതിൽ പക്ഷേ
ഒന്നു പാതി നെല്ലായിട്ടു കൊടുപ്പാനുള്ളതും നീക്കിയാൽ
പിന്നെ നാലുലക്ഷം രൂപാ ശേഷിക്കുന്നതിന്നു വില
വാശി കൂട്ടിയാൽ ഒന്നരലക്ഷം രൂപായിൽ മുന്തുന്നതി
ന്നു പാങ്ങില്ല. ആയ്യു മുളകിന്റെയും പുകയിലയുടെയും കു
ത്തകകൾ ഒഴിഞ്ഞതിനാൽ വന്ന മുതല്ക്കുറവു നികത്തു
ന്നതിന്നു തന്നെയും മതിയാകും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. വി
ലത്തരം കൂട്ടിവെച്ചതിൽ മാമൂലിന്നു വിരോധം എന്നൊ
രു കുററമല്ലാതെ അവന്യായം എന്നെങ്കിലും കഠിനം എ
ന്നെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൂടാ. കൃഷിനിലങ്ങൾക്കുള്ള കരം
പണ്ടേ നെല്ലായിട്ടു പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാകയാൽ ഒന്നു
ങ്കിൽ നെല്ലായിട്ടു മുഴുവനും തീൎക്കേണമെന്നോ അല്ലെ
ങ്കിൽ അന്നന്നുള്ള വിലെക്കു പണം കൊടുക്കേണമെ
ന്നോ ചോദിച്ചാൽ അതു ന്യായക്കേടെന്നു വരികയില്ല. ഇ
പ്പോൾ സൎക്കാരിൽനിന്നു വെച്ചിരിക്കുന്ന നിരക്കു രാജ്യ
ത്തു സാധാരണമായി നടക്കുന്ന വിലയിലും തുലോം സ
ഹായമാകയാൽ ആയതിനെ അനുസരിച്ചു കരം തീൎക്കു
ന്നതിന്നു നിലമുടയക്കാൎക്കു പ്രയാസവുമില്ല. പുകയില
ക്കുത്തക ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ സൎക്കാരിലേക്കു വ
ന്നിരിക്കുന്ന മുതല്ക്കുറവോ വളരെയാകുന്നു. ആച്ചരക്കു
വ്യാപാരത്തിൽനിന്നുള്ള വരവു ഒട്ടുമുക്കാലും കരം പിരി
വിനോളം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ വകെക്കു ഇപ്പോൾ

തീരുവ മാത്രം വാങ്ങിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു ഒന്നപാതി ലാഭമേ സക്കാരിലേക്ക കുത്തക ഒഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ കിട്ടുന്നുള്ളായിരിക്കം. ആയതുകൊണ്ടു സ്വാമിഭക്തിയും പൊതുഗുണചിന്തയും ഉള്ള കുടിയാന്മാരൊക്കയും സക്കാരിലേക്ക വെച്ചിരിക്കുന്ന തീരുവ കൂടയും കൊടുക്കാതെ ഒളിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന പുകയില മുതലായ കള്ളക്കച്ചവടത്തിൽനിന്നു തങ്ങൾ തന്നേ ഒഴിഞ്ഞിരിക്കയും മറെറുള്ളവരെ അതിൽനിന്നു മുടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു താല്പൎയ്യപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

സാധാരണ ചികിത്സാശാലെക്ക അടിസ്ഥാനമിടുന്ന സമയത്തു കൂടിയിരുന്ന ആളുകളോടു മഹാരാജാവവൎകൾ ഒരു നക്കൽ അഭിവാദം പറെയിക്കയുണ്ടായതു വാക്യാത്ഥ്യം കൊണ്ടും കാൎയ്യവിശേഷം കൊണ്ടും പാഠകം പറെച്ചലിന്നു ഒരു നല്ല മാതൃകയായിരിക്കുന്നു. എംഗ്ലീഷിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള വാചകവൃത്തിയും തെളിവും മലയാളത്തിലും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അധികം ഭംഗിയായിരുന്നേനേ. അതിൽ രാജ്യഭാരത്തെക്കുറിച്ചും പരോപകാരത്തെക്കുറിച്ചും ചില വിശിഷ്ടമായ പ്രമാണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ എല്ലാക്കാൎയ്യവും ചൊവ്വേ നടക്കുന്നതിനു ഈശ്വരാനുഗ്രഹം ആവശ്യമാകുന്നു എന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു മഹാ വിശേഷം തന്നേ. യൂരോപ്യ വിദ്യയിൽ നിപുണത വരുന്ന ഹിന്തുക്കൾ തങ്ങളുടെ കാരണവന്മാർ ഉറെപ്പോടു വിശ്വസിച്ചും ഭക്തിയോടെ ആചരിച്ചും വന്ന പുരാണമതങ്ങളെയും ദുരാചാരങ്ങളെയും മനസ്സുകൊണ്ടു ധിക്കരിക്കുന്നതു സത്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു ആവശ്യഫലമാകുന്നു. എന്നാൽ യൂരോപ്യന്മാരെ വിദ്വാന്മാരും ശക്തിമാന്മാരും ഭാഗ്യവാന്മാരും ആക്കുന്നതിന്നു ഹേതുവായിരിക്കുന്ന വേദത്തിനു അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന ദൈവ വിശ്വാസത്തെക്കൂടെയും നിഷേധിക്ക അവരിൽ ചിലൎക്ക പതിവായിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു ശിവൻ മുതലായിട്ടു മുപ്പത്തുമുക്കോടി ദേവകൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു അബദ്ധമെന്നു അവരുടെ ബോധത്തിന്നു തെളികയാൽ സൎവ്വത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചു പരിപാലിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നും അവനിൽ നാം ആശ്രയിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു എന്നും ഉള്ള സാരോപദേശങ്ങളെയും കൂടെ അവർ തള്ളുന്നു. ആകയാൽ "അവൎക്ക ദൈവവുമില്ല തേവരുമില്ല" എന്നു അവ

രെക്കുറിച്ചു ആരാണ്ടൊരുത്തൻ പറഞ്ഞതു മിക്കവാറും ശരി തന്നേ. എന്നാൽ നമ്മുടെ മഹാരാജാവവർകളും അവിടത്തെ പിൻവാഴ്ചക്കാരും പ്രധാന മന്ത്രിമാരും ഇങ്ങനെയുള്ള വകക്കാരല്ല ദൈവവിശ്വാസമുള്ള ആളുകളാകുന്നു എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ എത്രയും സന്തോഷിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ അഭിവാദത്തിൽ കാണുന്നതാവിതു.

“ആദ്യമായും മുഖ്യമായും ഇരിക്കുന്ന ഈ അഭിപ്രായത്തും പ്രകാരം ജനങ്ങളുടെ സൌഖ്യത്തിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതിനു സൎക്കാരിലെ മുതലെടുപ്പിൽ ശേഷിപ്പുവരുന്നതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നു സൎക്കാര നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ വിലയുള്ള ലോഹങ്ങൾ ശേഖരിക്കുമുത്തും പൊന്നും കൊണ്ടുള്ള വില പിടിച്ച ആഭരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക മുതലായ നിഷ്പ്രയോജനമായ മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ സൎക്കാർ പണത്തിനെ ചിലവു ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു എല്ലാവരാലും എന്നന്നേക്കും അനുസരിക്കപ്പെടുമെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നു.

ഈശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു പ്രയത്നത്താലും മറ്റു അനുകൂലമായ കാരണങ്ങളാലും സൎക്കാരിലെ മുതലെടുപ്പു മുമ്പിലത്തേതിൽ ഗുണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രാജ്യഭാരം ഇപ്പോൾ പരിഷ്കാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഇനിയും എന്തെല്ലാം ഭാഗങ്ങളിൽ വെടിപ്പു വരുത്തുവാനുണ്ടോ ആയതിനു വേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുവരുന്നതും ആകുന്നു. ജനങ്ങൾ ഉപദ്രവകരമായുള്ള കുത്തകകളിൽനിന്നു ആശ്വസിക്കപ്പെടുകയും ജീവൻ ശരീരം വസ്തു ഇവകൾക്കു അധികം രക്ഷയെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നു. സംസ്ഥാനത്തേക്കു മുഖ്യമായ ഗുണത്തിനു ഹേതുവായിരിക്കുന്ന പബ്ലിക്കു മരാമത്തുവേലകൾക്കു വേണ്ടുന്ന താല്പൎയ്യം ചെയ്തുവരുന്നു. പള്ളിക്കൂടങ്ങളും പഠിത്വത്തിന്റെ ക്രമവും വൎദ്ധനയായിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ പുത്തനായിട്ടുള്ള ചില പഠിത്വങ്ങൾക്കും ജാഗ്രത ചെയ്തുവരുന്നു. സ്ത്രീകളെ പഠിപ്പിച്ചാലുള്ള ഗുണം ഇന്നതാണെന്നു അറിയാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

മേൽപ്രകാരം ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ ഒക്കയും കുറഞ്ഞൊരു കാലം കൊണ്ടു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. കുറെ കാലം കഴിയുമ്പോൾ ഈ ഗുണങ്ങൾ അധികം വൎദ്ധിച്ചുവരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ സംസ്ഥാനത്തു ഉപകാരമായിട്ടുള്ള ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ വളരെ വിസ്താരമായിട്ടു ചെയ്യുന്നതിനു പാങ്ങില്ലാ എന്നു വരികിലും എത്രയും സാരമായുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ഇടയുണ്ടു.

ആയതുകൊണ്ടു ഈ സംസ്ഥാനം നന്നായിരിക്കേണമെന്നു താല്പൎയ്യമുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളും ചേൎന്നു അവരവരുടെ ആലോചനകൊണ്ടും അറിവുകൊണ്ടും പ്രയത്നംകൊണ്ടും ഉത്സാഹം കൊണ്ടും എന്തുമാത്രം സാധിക്കപ്പെടുമെന്നു കാണുന്നതിനു മനഃപൂൎവ്വമായി പ്രവൃത്തിക്കട്ടെ.

ഈ ഡിസ്സെൻസരിയിലേക്കു ആദ്യം വാനക്കല്ലിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനുമുള്ള ഓരോ കാൎയ്യങ്ങൾ നാം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ സഫലമാക്കുന്നതിനും ഈശ്വരാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകേണമെന്നു നാം പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.”

ഇരിമ്പു പാദയുടെയും

ആവി വണ്ടിയുടെയും ആരംഭം.

ആവിവണ്ടിയും, അതിനെ ഇരിമ്പു പാദയിൽ ഓടി

ക്കുന്ന സൂത്രവും കണ്ടു പിടിച്ചതു, ൟ ശതാബ്ദത്തിലെ വിശേഷസംഭവങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഏകദേശം മുപ്പതു വൎഷമായിട്ടു, ഇരിമ്പുപാദ ദേശാന്തര സംസൎഗ്ഗത്തിന്നു മുഖ്യവഴിയായിട്ടു സകല നാഗരീയ ദിക്കുകളിലുംസ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ൟ പാദകൾ തീൎക്കുന്ന വകെക്കുള്ള ചിലവു തുലോം അധികം തന്നെ. ഗ്രേട്ടബ്രിത്തെനിൽ തന്നെ ൧൮൭൩ാമാണ്ടിൻെറ ഒടുക്കം ൫൮൮൩൨൦൩൦൮ പൌണ്ടു ശേഖരിച്ചു, അതുകൊണ്ടു ൧൬൦൮൨ മൈൽ ദൂരം പാദയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. ആവിവണ്ടി എന്ന ൟ വലിയ വേല, ൟ തലമുറയിൽ തന്നെ തീൎന്നു കാണുന്നതിന്നു ഇടവന്നിരിക്കുന്നു. ൟ വകെക്കു വേണ്ടുന്ന മുതൽ സൎക്കാരിൽനിന്നും എടുക്കാതെ, കുടികൾ കൂടിയുണ്ടാക്കിയതാകുന്നു. ബ്രിത്തീഷു ഇരിമ്പുപാദകളുടെ നിബന്ധനം, കാൎയ്യഗുണം നോക്കിയാലും, അവ തീൎക്കുന്നതിലെക്കുള്ള വേലകളുടെ വലിപ്പവും, വിസ്തീൎണ്ണവുമായ കീൎത്തിയും നോക്കിയാലും, അവ ആ ദിക്കിൽ ഇതുവരെ തീൎന്നിട്ടുള്ളതിലേക്കും മഹാ അലംകാരവും, ഇതിന്നു മുൻപിൽ വല്ല സൎക്കാരിനാലും സമൂഹത്തിൻെറ കൂടിപ്രയത്നത്താലും സിദ്ധിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞ എല്ലാററിനെക്കാളും തുലോം കവിയുന്നതുമായ ഒരു പ്രയത്നമെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ഇരിമ്പുപാദ സാരമേറിയതു തന്നേ എന്നു മററു രാജ്യക്കാരും കണ്ടിട്ടു, അവരും വേണ്ടുംവണ്ണം അതിനെസ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഐക്യനാടുകളിൽ ഇപ്പോൾ ൭൩൦൦൦ മൈൽവഴി ആവിവണ്ടി ഓടിവരുന്നു. കനെഡായിലെ മുഖ്യപാദ തീൎന്നാൽ ഉടൻ, അവിടെ ൧൫൦൦ മൈൽ പാദയുണ്ടാകും. ആവിവണ്ടിപ്പാദ യൂറോപ്പിൽ മിക്കയിടങ്ങളിലും നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലും ഓസ്ത്രേലിയായിലും ഇരിമ്പുപാദ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെ പററി ഉള്ള താല്പൎയ്യം, ദിനവൎത്തമാനങ്ങൾക്കു ഒരു സംഗതി ആയി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി ഏറെ കാലം ചെല്ലുന്നതിന്നു മുൻപെ ലണ്ടൊൻ ഇരിമ്പുപാദ, കിഴക്കേ രാജ്യത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമാകുന്ന കല്ക്കത്തായുമായിട്ടു യോജിക്കപ്പെട്ടുമായിരിക്കും. ഗ്രേട്ടബ്രിത്തെനിലുള്ള ആവിവണ്ടിപ്പാദയെ കുറിച്ചു താഴെ പറയുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ തുലോം സാരമായി വിചാരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ൧൮൭൩ൽ ആവിവണ്ടിയിൽ കേറിപോയിരിക്കുന്ന ആളുകളുടെ തുക ൪൫൫൩൨൦൦൦൦൦ ഇവരിൽ പാതിയിലും അധികം പേർ മൂന്നാം തരം വ

ണ്ടിയിൽ അത്രേ കേറി പോയിട്ടുള്ളു, അതിന്നു ഒരു മൈലിന്നു നിരന്തരം ൫ ചക്രമേ കൂലിയുള്ളൂ. പോയ ആളുകളുടെ കൂലി ആസകലം നോക്കുമ്പോൾ, നിരന്തരം ഒരു മൈലിന്നു ൫൳ ചക്രത്തിൽ അധികമായിട്ടില്ല.

യൂറോപ്പിലെ പ്രധാന ദിക്കുകളിൽ ആവിവണ്ടിപ്പാദ സാധാരണമായി സ്വീകരിച്ചതിനാൽ വന്നു കൂടിയ ഫലം കാണ്മാനുണ്ടു. എന്നാൽ ദൂരം കുറെയുന്നതിനാൽ ദിക്കുകൾ തമ്മിൽ സംസൎഗ്ഗത്തിന്നു അടുപ്പം ഉണ്ടാകയും അവരവരുടെ അദ്ധ്യാനത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെ കുറെക്കൂടെ സഹായമായി കൈമാറുകയും ചെയ്യാകുന്നതാകകൊണ്ടു, തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള അസൂയകൾ കുറെയുന്നതിന്നും, മനുഷ്യജാതി വലിയ കുഡുംബങ്ങളായിട്ടു ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നതിന്നും ഇടയായി തീരുമായിരിക്കും.

സകല സൂത്രങ്ങളും ആരംഭത്തിങ്കൽ സാരം കുറെഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ഇപ്പോൾ ലോകപ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ആവിവണ്ടിയും, അതു ഓടുന്നതിന്നുള്ള ഇരിമ്പുപാദ എന്നു പറയുന്ന വഴിയും, ആദ്യത്തിങ്കൽ അവയുടെ ഇപ്പോഴുള്ള വിശേഷങ്ങളിൽ ഒന്നും തന്നേ ഇല്ലാത്തവയായിരുന്നു. എംഗ്ലാന്തിൽ വ്യാപാര വൎദ്ധനവു തുടങ്ങിയ കാലത്തു ഭാരമേറിയ ചരക്കുകളും, പ്രത്യേകമായിട്ടു കല്ക്കരി എടുക്കുന്ന ദിക്കുകളിൽനിന്നു അവയും, വണ്ടികളിൽ കേററി, എളുപ്പത്തിൽ തുറമുഖങ്ങളിലേക്കും മററും കൊണ്ടുപോകുവാൻ തക്ക വഴി ആവശ്യപ്പെടുകയാൽ, ൟ വണ്ടികൾ പോകുന്ന വഴിയിൽ പലകകളോ ഇരിമ്പുവാളങ്ങളോ നെടുനീളമിട്ടു വണ്ടി അവയിന്മേൽ കേററി, കുറേ വേഗത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വന്നു. ആദ്യമുണ്ടായ പാദ ഇപ്രകാരമുള്ളതായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ വിശേഷവഴികൾ ഒക്കയും കല്ക്കരി എടുക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായി. മിക്കവാറും യന്ത്ര വിദ്യകൾ ഒക്കയും പല ആളുകളുടെ അദ്ധ്യാനത്താൽ ക്രമംകൊണ്ടു പൂൎണ്ണമായിരിക്കുംപ്രകാരം, ൟ പാദയും, ഓരോ സമയത്തു ഓരോ ആളുകൾ കൂട്ടിയ വിശേഷത്താൽ, ഇപ്പോൾ എത്രയോ നന്നായിരിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നെടുനീളമിട്ടുവന്ന പലകകളിൽ വണ്ടികൊണ്ടു അധികം ഉരഞ്ഞുപോകുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ഇരിമ്പു പോളകൾ തറെക്കയും, പലകകൾ വേഗം ചെത്തുക്കിച്ചു പോകുന്നു എന്നു കാണുകകൊണ്ടു അവെക്കു പ

കരം ഇരിമ്പു വാളങ്ങൾ ഉപകരിക്കയും ചെയ്യു. എന്നാൽ അതു ആദ്യം ചെയ്യതു, ൧൭൩൨ാമാണ്ടു വൈററഹെവൻ എന്ന പറയുന്ന ദിക്കിൽ ആയിരുന്നു.

ഈ പാദകൾക്ക ക്രമേണെ ഉറെപ്പം മിനുസവും വരുത്തിയതിനാൽ, വണ്ടി വലിക്കുന്നതിന്ന കുതിര മുൻപിലത്തെപ്പോലെ അധികം വേണ്ടി വന്നില്ല. എന്നുള്ളതല്ലാതെ, ഏറിയ ഗുണമൊന്നുമില്ലാഞ്ഞു. ആകയാൽ പിന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടതു, വണ്ടി നടത്തേണ്ടുന്നതിന്ന ഒരു യന്ത്ര പ്രയോഗമായിരുന്നു. പല ആളുകളും പല സൂത്രങ്ങളും പറെഞ്ഞവയിൽ ഒന്ന വണ്ടികൾക്ക പായ കൊട്ടത്താൽ കടലിൽ കൂടെ കാററുകൊണ്ടു കപ്പൽ പോകുന്നതുപോലെ, ഈ വണ്ടിയും ഈ വഴികളിൽ കൂടി പോകുമെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഏറിയ ആളുകൾ സമ്മതിച്ചെട്ടത സൂത്രം വണ്ടി നടത്തുന്നതിന്ന ആവി ഉപകരിക്കും എന്നതായിരുന്നു. തനിക്ക ഭ്രാന്തുണ്ടെന്ന വിചാരിച്ചു, പാറീസ എന്ന നഗരത്തിൽ ഭ്രാന്തന്മാൎക്കുള്ള രോഗശാലയിൽ അടെച്ചിട്ടിരുന്ന ശലോമോൻഡിക്കൊസ എന്നവനായിരുന്നു, ആവി മുഖാന്തരം വണ്ടിയും കപ്പലും നടത്താമെന്നു ആദ്യം അറിഞ്ഞതു. മാറിയൊൻ ഡിലൊറം എന്ന ഒരു ആളും, ഒരു എംഗ്ലിഷുകാരനും കൂടി ഒരുമിച്ചു പാറീസിലെ മേല്പറെഞ്ഞ രോഗശാലയിൽ ചെന്നു കണ്ട വൎത്തമാനത്തെ താൻ തന്റെ ഒരു സ്നേഹിതന്നെ ൧൬൪൧ാമാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ പാറീസിൽനിന്ന എഴുതിയ ഒരു എഴുത്തിൽ പറെഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ രോഗശാലയുടെ മുററത്തു കൂടെ പോകുന്നേരം, ഞാൻ ഭയം കൊണ്ടു എന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു ചേൎന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ വലിയ അഴികളുടെ ഇടയിൽ കൂടി ഭയങ്കരമായൊരു മുഖം ഞാൻ കണ്ടു, ഇനിക്ക ഭ്രാന്തില്ല, ഇനിക്ക ഭ്രാന്തില്ല; ഞാൻ ഒരു സൂത്രം കണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു, ആയതു അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്ന ദേശത്തിന്നു വൎദ്ധനവു വരുത്തുവാൻ തക്കതുമാകുന്നു, എന്ന ഉറക്കെ പറയുന്നതും കേട്ടു. അത എന്താകുന്നു എന്നു ഞങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവിടത്തെ കാവല്ക്കാരൻ തുലോം നിന്ദയോടെ പറെഞ്ഞു. അതു തുച്ഛം സാരം കുറെഞ്ഞ ഏതാണ്ടു ആകുന്നു, ആൎക്കും ഊഹിച്ചു എടുക്കാവുന്നതുമല്ല. അതു ആവിയുടെ ഉപകാരത്തെ കുറിച്ചാകുന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ ചിരിച്ചു

പോയി. പിന്നെയും കാവല്ക്കാരൻ പറെഞ്ഞു, ഇവന്റെ പേർ ശലോമോൻ ഡിക്കോസു എന്നാകുന്നു. ഇവൻ കണ്ടുപിടിച്ച സൂത്രത്തിൽനിന്ന വരുത്താകുന്ന അതിശയങ്ങളെ കുറിച്ചു, രാജാവിനെ അറിയിപ്പാനായിട്ട നാലു വൎഷം മുൻപെ നോൎമ്മാണ്ടിയിൽനിന്ന ഇവൻ ഇവിടെ വന്നു. ഇവൻ പറെയുന്നതു കേട്ടാൽ, ആവികൊണ്ട കപ്പലും വണ്ടിയും നടത്താമെന്ന തോന്നിപ്പോകും. തീൎച്ചെക്ക ഇതിൽനിന്ന വരുത്താമെന്ന ഇവൻ പറയുന്ന അതിശയങ്ങൾക്ക അവസാനമില്ല. ഇവിടത്തെ പ്രധാന പട്ടക്കാരൻ ഇവൻ പറെയുന്നതിന്ന ഒന്നിന്നും ചെവി കൊടുക്കാതെ, ഇവനെ പറെഞ്ഞയച്ചുകളെഞ്ഞു, എങ്കിലും ഇവൻ പട്ടക്കാരന്റെ പുറകേ എല്ലായിടത്തും നടക്കയാൽ, പട്ടക്കാരൻ, ഇവനെക്കൊണ്ടും ഇവൻ പറെയുന്ന ഭോഷത്വം കൊണ്ടും സഹിയാഞ്ഞു, ഇവനെ ഭ്രാന്തന്മാൎക്കുള്ള രോഗശാലയിൽ അയച്ചുകളെഞ്ഞു. ഇവൻ ഈ കാൎയ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പുസ്തകവും കൂടെ എഴുതിയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട. അതു ഇവിടെ ഞങ്ങളുടെ കൈവശം ഉണ്ട" മേല്പറെഞ്ഞ ഈ എംഗ്ലീഷുകാരൻ ഈ പുസ്തകം ശോധന ചെയ്കയാൽ, ആവി മുഖാന്തരം വണ്ടി നടത്താമെന്നുള്ള ബോധം അവന്നുണ്ടായി എങ്കിലും, ആ അറിവുകൊണ്ട കാൎയ്യനടപ്പു ഒന്നുമുണ്ടായില്ല.

ആവി വണ്ടിയുടെ ഒരു മാതൃകയെ ൧൭൬൯ാമാണ്ട ഫ്രാൻസ്സുകാരിൽ ഒരുത്തൻ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കി. പിന്നീട ഈ മാതൃകപ്രകാരം ഒന്ന കൂടെ ഫ്രാൻസ്സരാജാവിന്റെ ചിലവിന്മേൽ ഇവൻ പണിയിച്ചു. എന്നാൽ അതിനെ ഓടിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ശക്തിയുടെ അധികത്വം കൊണ്ട, അതു പോയ വഴിയിൽ നിന്ന ഒരു മതിൽ ഇടിച്ചു കളെഞ്ഞതിനാൽ, സാമാന്യമായി ഉപകരിക്കുന്നതിന്ന ശക്തിയേറും എന്ന വിചാരിച്ചു. ഇതുകൊണ്ട ഒരു ഉപയോഗവും വരുത്തിയില്ല. എംഗ്ലാണ്ടിൽ ആവിവണ്ടിയുടെ ഒരു മാതൃക, ൧൭൮൪ാമാണ്ട വില്യം മൎഡൊക്ക എന്ന ഒരാൾ ഉണ്ടാക്കി, ആയതിൽ വെള്ളം ചൂട പിടിപ്പിച്ചതു ചാരായം കൊണ്ട കൊളുത്തിയ ഒരു വിളക്ക മുഖാന്തരമായിരുന്നു. ഈ യന്ത്രം തുലോം ചെറിയതും, ഒരടി ഉയരം മാത്രം ഉള്ളതുമായിരുന്നു, ഒരുയാൾ അവൻ പാൎക്കുന്ന ദിക്കിന്നരികെയുള്ള പള്ളിയിലേക്ക പോകുന്ന വഴിയിൽ വെച്ചു ഒരു തവണ ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ ഗുണം

നോക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇതു തുലോം ഇരിട്ടുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ ആയിരുന്നു. വിളക്കു കൊളുത്തി വെള്ളത്തിന്നു ചൂടു പിടിച്ചപ്പോൾ, യന്ത്രം തുലോം വേഗം ഓടി; ഇവനും പുറകെ ഓടി: എങ്കിലും ഇവന്നു ഓടുവാൻ കഴിയുന്നതിനെക്കാൾ അധികം വേഗമായിട്ടു യന്ത്രം ഓടി, കുറേ ദൂരെ ഒരു നിലവിളി കേട്ടു, ഓടിച്ചെന്നപ്പോൾ,ഠരം പള്ളിയിലെ പട്ടക്കാരനെ കണ്ടു. ഠരംപട്ടക്കാരൻ ഏതാണ്ടു ഒരു ജോലിക്കായിട്ടു വരുമ്പോൾ ഠരം യന്ത്രം ചീറിക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ ചെല്ലുകയാൽ പിന്നീടപറെഞ്ഞപ്രകാരം പിശാചു ഒരു സ്വരൂപമായിട്ടു വരികയായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചുപോയി. മൎഡൊക്കു എന്നവൻ ഇതിൽനിന്നു ഇതല്ലാതെ ഒരു ഉപകാരവും വരുത്തിയില്ല.

ഡാക്തർ ജെയിമ്സ അൻഡെർസൻ എന്ന ഒരാൾ ഇരിമ്പു പാദ നടപ്പാക്കിയാൽ വരുന്ന ഉപകാരത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ വണ്ടിക്കൂലി അല്പം കുറെച്ചാൽ വരത്തുപോക്കു വൎദ്ധിക്കയും, അങ്ങിനെ ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഉത്സാഹവും ഭാഗ്യവും സന്തോഷവുമുണ്ടാകുമെന്നു അവൻ പറെഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു വിലകുറകയും, കൃഷി വൎദ്ധിക്കയും വഴിയാത്രെക്കു എളുപ്പമാകയും ചെയ്യും. നാട്ടിലെ കച്ചവടം നടത്തുന്നതിന്നു വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന കുതിരകൾ കുറെച്ചു മതിയായിരിക്കുമെന്നു തന്നെയുമല്ല, ഇരിമ്പുപാദ നടപ്പാക്കിയാൽ, ദേശത്തു ഒക്കയും വൎദ്ധനവും ഉണ്ടാകുമെന്നും അവൻ പറെഞ്ഞു. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ പാൎക്കുന്ന ആളുകൾക്കും യോജ്യതയും സമാധാനവും സൌഖ്യവും ഇരിമ്പുപാദ നടപ്പാക്കിയാൽ വരുന്നതുപോലെ മറെറാന്നിൽനിന്നും വരുന്നതല്ല, എന്നും അവൻ പറെഞ്ഞു.

എഡ്ജ്വൎത്ത എന്ന ഒരു വിദ്വാനും, യാത്രക്കാരെ കടത്തുന്നതിന്നു ഠരം സൂത്രം തന്നെ സ്വീകരിക്കേണമെന്നു പറെഞ്ഞതിനാൽ, ഠരം വിചാരം, ദേശത്തിൽ അറിവു ചെന്ന ആളുകൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എംഗ്ലാണ്ടിലുള്ള പല മാതിരി വണ്ടികൾ, ഓരോ കുതിര കൊണ്ടു ഒരു മണിനേരത്തിന്നിടയിൽ ആറും എട്ടും നാഴിക ദൂരം നടത്തിക്കാമെന്നു അവൻ പറെഞ്ഞു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താപിച്ചു വരുമ്പോൾ, വില്യം മൎഡൊ

ത്തിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായ റിച്ചാൎഡ്ത്രവിതിക്ക എന്ന
ൊരാൾ, വില്യംമൎഡൊക്ക ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള മാതൃക യന്ത്രത്തി
ന്റെ ഗുണം കണ്ടിട്ടു, അന്നു നടപ്പായിരുന്ന വഴിയിൽ
ഉപകരിക്കാകുന്നതായ ഒരു ആവിവണ്ടി പണിയിപ്പാൻ
നിശ്ചയിച്ചു. അവന്റെ കണ്ടു പിടിത്തത്തിന്റെ അവ
കാശം അവന്നു തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടുന്നതിന്നു, ഗവൎമ്മാ
മാണ്ടു സൎക്കാരിൽനിന്നും ഒരു അധികാരപത്രം വാങ്ങി
ച്ചു. അവന്റെ സംബന്ധക്കാരനായ അന്ത്രയോസു
വൈവിയാൻ എന്നവൻ അവനോടുകൂടെ കൂടി. വൈവി
യാന്നു ഈ വകെക്കു വേണ്ടുന്ന ദ്രവ്യവും, ത്രവിതിക്കിന്നു
ബുദ്ധിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആവിക്കു ഒതുക്കം എന്ന ഒരു
ഗുണമുള്ളതിനാൽ ഒരു കുഴലിൽ ഇട്ടിരിക്കുന്ന തടിയെ
ഉയൎത്തുകയും താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യാം എന്നുള്ള പ്രമാണ
ത്തിന്മേൽ ആദ്യം സഫലമായി പണിയിച്ച യന്ത്രം ഇ
തായിരുന്നു. നടപ്പായുള്ള വഴിയിൽ ഓടുന്നതിന്നു കൊ
ള്ളുന്നതായിട്ടു ഉണ്ടാക്കിയ ഈ ആവിവണ്ടി, മിക്കവാറും
നല്ലതു തന്നേ ആയിരുന്നു. ഇതുണ്ടായ സ്ഥലത്തു ഇതി
ങ്കൽ എല്ലാവൎക്കും വളരെ താല്പൎയ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എ
ന്നാൽ ത്രവിതിക്കും വൈവിയാനും എന്ന ആളുകൾ പാ
ൎത്തിരുന്നതു എംഗ്ലാന്തിന്റെ തെക്കു പടിഞ്ഞാറേ ഭാഗ
ത്തായിരുന്നു. വ്യാപാരം അധികം ഉള്ള സ്ഥലമായ ല
ണ്ടനിൽ, ഇവരുടെ യന്ത്രം കൊണ്ടുപോയി കാണിക്കു
ന്നതിന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അവിടേക്കു കപ്പലിൽ കേററി
കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു അരികെയുള്ള തുറമുഖമായ പൊ
റ്റ്സ്മൌതിലേക്കു വണ്ടിയും കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു. ഈ യ
ന്ത്രം അതിന്ന കഴിയുന്ന വേഗത്തോടു കൂടെ ഓടി, അരി
കെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിന്റെ അഴിയും തകൎത്തു
വെച്ചു പോകുമ്പോൾ, അന്ത്രയോസു വൈവിയാൻ തല
ക്കിടപ്പിലുള്ള ഒരു ചവുക്കയുടെ പടിവാതിൽ അടച്ചിരിക്കു
ന്നതു കണ്ടു, വണ്ടിയുടെ വേഗം കുറെക്കുന്നതിന്നു പുറ
കിൽ ഇരിക്കുന്ന ത്രവിതിക്കിനോടു വിളിച്ചു പറെഞ്ഞു
അവൻ ഉടനെ ആവി നിൎത്തുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും
അതു ഓടിവന്ന വേഗത്തോടെ പടിവാതിലിന്റെ വല
ത്തുവശത്തു വന്നു. ചവുക്കശിപായി ഉടനെ ഒരു മിന്നൽ
പോലെ പടിവാതിൽ തുറന്നു. ഞങ്ങൾ ഇവിടെ എന്തു
കൊടുപ്പാനുണ്ടെന്നു വൈവിയാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ, ശി
പായി ദേഹമെല്ലാം വിറച്ചുകൊണ്ടും, താടി കൂട്ടിത്തല്ലി

കൊണ്ടും, കൊടുക്കുന്നതിന്നു ഒന്നുമില്ല, ഒന്നുമില്ല, എ
ന്നു പറെഞ്ഞു, പിന്നെയും എന്തു കൊടുപ്പാനുണ്ടെ
ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ശിപായി പറെഞ്ഞു. കൊടുക്കുന്ന
തിന്നു ഒന്നുമില്ല, ഒന്നുമില്ല, എന്റെ പൊന്നു പിശാ
ന്നിങ്ങൾ വന്നതു പോലെ വേഗം ഓടിച്ചു പോയികെ
ള്ളേണമേ, കൊടുക്കുന്നതിന്നു ഒന്നുമില്ല.

ഈ ആവിവണ്ടി ലണ്ടനിൽ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ
ശേഷം, അവിടെ എല്ലാവരെയും കാണിച്ചു. എന്നാൽ
ഇതിന്റെ പിറേറ ദിവസി വളരെ ആളുകൾ കാണ്മാൻ
വന്നു കൂടിയപ്പോൾ, ത്രവിതിക്ക കാണിക്കാതെ മറെച്ചു
കളെഞ്ഞു. ലണ്ടനിൽ വെച്ചു ഇവന്നു മുഖ്യന്മാരായ ചില
ആളുകളുടെ ശ്രുപാശി ലഭിച്ചു. അന്നു എംഗ്ലാന്തിലെ വ
ഴികൾ നല്ലതല്ലാഞ്ഞതിനാൽ ഈ യന്ത്രം നടപ്പാക്കുന്നതി
ന്നു പ്രയാസമായിരുന്നു.

ത്രവിതിക്ക ഫവ്രുവരിമാണ്ടു കുറേ കൂടെ നന്നായിട്ടു ഒരു
ആവിയന്ത്രം പണിയിച്ചു, വെയിത്സിലുള്ള ഒരു ഇരിമ്പു
പാതയിൽ ആദ്യം ഓടിച്ചപ്പോൾ, അതു പത്തു ടൺഭാരമു
ള്ളഇരിമ്പുവാളുമുണ്ടായിരുന്ന കുറേ വണ്ടിയുംവലിച്ചുകൊ
ണ്ടു ഓരോ മണിക്കൂറിന്നു അഞ്ചു മൈൽ വഴിദൂരം ഓടി

ഈ പറെഞ്ഞ വണ്ടി കുറേ അധികം ഭാരവും വലിച്ചും
കൊണ്ടു വേഗം ഓടി എങ്കിലും, മുൻപിൽ പറെഞ്ഞ വ
ണ്ടിപോലെ ഇതും നടപ്പാക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസമായി
രുന്നു. ഈ വണ്ടിക്കു ഓടിയപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന തേ
ങ്ങൽകൊണ്ടു ഇരിമ്പു പാതയെ കൊള്ളരുതാതെ ആക്കി
ക്കളെഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴുള്ള വണ്ടികളോടു കൂട്ടിനോ
ക്കുമ്പോൾ ഭാരം കുറെഞ്ഞതു തന്നെ. പിന്നീടു ഈ യ
ന്ത്രം അതിന്റെ വണ്ടിയിൽനിന്നിറക്കി, അവിടെയുള്ള
വലിയ തുരങ്കങ്ങളിൽ ഒന്നിൽനിന്നു കുഴലിൽ കൂടെ വെ
ള്ളം വലിച്ചെടുക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിച്ചു. ആയതിന്നു
ഇതു നല്ലപോലെ കൊള്ളാകുന്നതുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ
ത്രവിതിക്ക ഈ യന്ത്രത്തെ കുറേ പരീക്ഷ കഴിച്ചിട്ടു ഇ
കളെഞ്ഞു. ഈ ആവിയന്ത്രം, നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഉപയോ
ഗത്തിന്നു കൊള്ളാകുന്നതല്ലാഞ്ഞു എങ്കിലും, ഇതിനെ
ണ്ടാക്കിയ ആളിന്നു ബഹുമാനമുള്ളതും, ആവിവണ്ടി
ന്നാക്കുന്നതിന്നു ഒരുവഴിയും ആയിരുന്നതിനാൽ,
ഏററം സാരമായിട്ടുള്ളതുമായിരുന്നു.

(ശേഷം പിന്നാലെ)

EXTRACTS FROM THE BEST ENGLISH WRITERS.

ദൈവസാന്നിധ്യത്തെ കുറിച്ചു.

(FROM BISHOP JEREMY TAYLOR.)

ദൈവം എല്ലാവിടങ്ങളിലും ഉണ്ടു; എല്ലാ പ്രവൃത്തി
യയും കാണുകയും, എല്ലാ ഭാഷകളെ കേൾക്കയും, എ
വിചാരത്തെ അറികയും ചെയ്യുന്നു. "ഞാൻ സമീപ
ുള്ള ദൈവമായിരുന്നിട്ടു, ദൂരത്തുള്ള ദൈവമല്ലയൊ എ
യഹോവാ പറയുന്നു. ഞാൻ അവനെ കാണാതെ
രിപ്പാൻ രഹസ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ യാതൊരുത്തനും ഒളി
ാൻ കഴിയുമൊ എന്നു യഹോവാ പറയുന്നു. ഞാൻ
കാശങ്ങളിലും ഭൂമിയിലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നില്ലയൊ
ന്നു യഹോവാ പറയുന്നു" (യറമി. ൨൩: ൨൩: ൨൪)
അവന്റെ മുമ്പാകെ അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു സൃഷ്ടിയു
ല്ല. സകല കാൎയ്യങ്ങളും നമുക്കു കണക്കു കാൎയ്യം ഉണ്ടാ
രിക്കുന്ന അവന്റെ കണ്ണുകൾക്കു നഗ്നമായും സ്പ
മായുമുള്ളവയാകുന്നു." (എബ്രാ. ൪: ൧൩.) നാം ജീ
ക്കയും ചരിക്കയും ഇരിക്കയും ചെയ്യുന്നതു അവനിൽ
ല്ലൊ ആകുന്നതു. (നടപ്പ്. ൧൭: ൨൮.) ദൈവം എല്ലാ
ടങ്ങളിലും ഇരിക്കുന്നതു മുഴുവനായിട്ടാകുന്നു; സ്നേഹ
ാശങ്ങൾ കൊണ്ടല്ലാതെ വേറെ പാശങ്ങൾ കൊണ്ടു
ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല; അംശങ്ങളായിട്ടു വേർപിരിഞ്ഞിട്ടും
ല്ല, പല ആകൃതികളായിട്ടു മാറുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ
ശവും ഭൂമിയും തന്റെ സന്നിധാനം എന്ന ശക്തി
ാണ്ടും, തന്റെ മാറാസ്വഭാവം കൊണ്ടും നിറഞ്ഞിരി
ന്നു. ദേവസാന്നിധ്യം നാം അറിയുന്നതു പലപ്ര
ത്തിലും പല സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും ആകുന്നു.

൧. ദൈവം തന്റെ തത്വത്താൽ സാന്നിധ്യമുള്ളവ
ുന്നു. ആ തത്വം ആദ്യന്തമില്ലാത്തതാകകൊണ്ടു, യാ
സ്ഥലത്തിനകത്തും ഒതുങ്ങുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

൨. ദൈവം തന്റെ ശക്തികൊണ്ടു എല്ലായിടത്തും
ിധ്യമുള്ളവനാകുന്നു. തന്റെ കൈകൾകൊണ്ടു ആ
ഗോളങ്ങളെ ചുററിക്കുന്നു. താൻ തന്റെ പാദം
ഭൂമിയെ ഉറപ്പിക്കുന്നു. താൻ തന്റെ കണ്ണുകൊ

ണ്ടു സകല സൃഷ്ടികളെയും നടത്തിക്കയും തന്റെ ആധി നംകൊണ്ടു അവയെ പരിപാലിക്കയും ചെയ്യുന്നു. താൻ നരകത്തിന്റെ ആധിപത്യങ്ങളെ തന്റെ ഭയങ്കരങ്ങൾ കൊണ്ടു കലുക്കുകയും പിശാചുക്കളെ തന്റെ പാശംകൊ ണ്ടു ബന്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. താൻ തന്റെ ദൂതന്മാരെ തന്റെ കല്പന കൊടുത്തു പറഞ്ഞയക്കുന്നു. ഭൂമിയിലുള്ള തൊക്കെയും തന്റെ അധികാരത്തിൻ കീഴാകുന്നു.

൩. ദൈവം വിശേഷ സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ ലപ്പോഴും ഏറ്റവും വിശേഷമായിട്ടുള്ള തന്റെ വെളിപ്പാ ടുകളാൽ ചിലസ്ഥലങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രത്യേകമായിട്ടുണ്ടു. അതാവിതു. ഒന്നാമതു. തന്റെ മഹത്വത്താൽ അവന്റെ സിംഹാസനം സ്വൎഗ്ഗത്തിലാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവിടെ താൻ തന്റെ മഹത്വത്തിന്റെ സകല ബാഹു പ്രകാശതകൊണ്ടും ചൂഴപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ മഹത്വം ത ന്റെ രഹസ്യമ യഅന്തൎഗ്ഗൃഹത്തിലെ കുടിയാന്മാരെ ഒക്കെ യും കാണിക്കുന്നതിനു തനിക്കു തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ "കൎത്താവിൽ ചാകുന്നവർ" ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ പോകുന്നു എന്നു നമുക്കു ശരിയോടെ പറയാം എന്തെന്നാൽ അവർമുമ്പിൽ ദൈവസന്നിധിയിൽ പാൎത്തി രുന്നു എങ്കിലും മരണ ശേഷം സാമീപ്യമായുള്ള സന്നി ധാനത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കയാകുന്നു. ഭൂമിയിൽ അവർ ഇരുന്നപ്പോളത്തെ അവസ്ഥ ദൈവത്തോടു കൂടെ നടക്ക യായിരുന്നു. എന്നാൽ മരണ ശേഷം അവരുടെ അവ സ്ഥ ദൈവത്തോടു കൂടെ ഇരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ വസിക്കു ക ആകുന്നു. "നീങ്ങിപ്പോയി ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടെ ഇരി പ്പാൻ എനിക്കു വാഞ്ഛ ഉണ്ടു" എന്നു പൌലുസു പറയുന്നു.

൪. ദൈവം കൃപയാലും തന്റെ അനുഗ്രഹത്താലും ശു ദ്ധസ്ഥലങ്ങളിലും തന്റെ ഭൃത്യന്മാർ ഭക്തികരമായി കൂടി യിരിക്കുന്ന കൂട്ടങ്ങളിലും പ്രത്യേകമായി കൂടെ ഉണ്ടു. ണ്ടോ മൂന്നോ പേർ എന്റെ നാമത്തിൽ കൂടിയിരിക്കു ന്നിടത്തു അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഞാൻ ഉണ്ടു" എന്നു ദൈവം അരുളിചെയ്തിരിക്കുന്നു.

൫. ദൈവം തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ തന്റെ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായി കൂടെ ഉണ്ടു. ശു ദ്ധമുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആലയങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ശരി തന്നെ. എ ന്തെന്നാൽ ദൈവം തന്റെ ഭൃത്യന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളി

വാഴ്ന്നു. അവിടെ ആകുന്നു തന്റെ രാജ്യം. കൃപയുടെ ശക്തി അവന്റെ ശത്രുക്കളെ ഒക്കെയും കീഴമർത്തിയിരിക്കുന്നു. അവിടെയാകുന്നു അവന്റെ അധികാരം. തന്റെ ജനങ്ങൾ രാവും പകലും തന്നെ സേവിച്ചു, സ്തുതിയും സ്തോത്രവും തനിക്ക കഴിക്കുന്നു. ഇതാകുന്നു തന്റെ മഹത്വം. ദേവാലയത്തിലെ ഭക്തിയും വന്ദനയും ഇതു തന്നെ. ദേവാലയം തന്നെയും മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയമാകുന്നു. ക്രിസ്തു അതിലെ പ്രധാനാചാൎയ്യൻ ആകുന്നു. താൻ അവിടെനിന്നു പ്രാൎത്ഥനയാകുന്ന ധൂപ വൎഗ്ഗത്തോടു കൂടെ തന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതാപേക്ഷയും കൂടെ കൂട്ടീട്ടു, തന്റെ പിതാവിനു രണ്ടും കൂടി ഒരുമിച്ചു കാഴ്ച വെക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവു ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുന്നതിനാൽ അതിനെ ഒരു ദേവാലയമായിട്ടു ശുദ്ധീകരിച്ചുമിരിക്കുന്നു. ദൈവം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വിശ്വാസത്താലും, ക്രിസ്തു തന്റെ ആത്മാവിനാലും, ആത്മാവു തന്റെ ശുദ്ധികളാലും വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശുദ്ധിമാന്റെ ഹൃദയം ദൈവത്തിന്റെ അധിവാസത്താൽ സ്വൎഗ്ഗം പോലെ തന്നെ ഭവിക്കുന്നു. അതു സ്വൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഛായ ഒരു മുഖകണ്ണാടിയിൽ കണ്ടതുപോലെ ആകുന്നു. അതു ഒരു ഇരുണ്ടഛായ ആയി വന്നേക്കാം, ഒരു തെളിവില്ലാത്ത പ്രതിഛായയായിരിക്കാം എങ്കിലും അതു സത്യമുള്ള ഛായ തന്നെ. ദൈവം മേലധികാരിയായി എവിടെ വാഴുന്നുവോ അതാകുന്നു സ്വൎഗ്ഗം.

൩. ദൈവം നല്ലവരായും ദുഷ്ടന്മാരായുമുള്ള സകല ജനങ്ങളുടെയും മനസ്സാക്ഷികളിൽ വിശേഷാൽ കൂടെയുണ്ടു. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ കുറിച്ചു നമ്മെ ഓൎപ്പിക്കുന്നു; അവയ്ക്കു വേണ്ടി നമ്മെ വിധിക്കുന്നു. നാം ന്യായംചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആത്മാക്കളോടുകൂടെ സാക്ഷിനില്ക്കയും നാം അന്യായം ചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മെ മൌനമായി കുററപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ആ അന്തൎഭാഗത്തുള്ള സ്വരത്തെ അറിയാതെ കണ്ടു ആരുള്ളു. അതു ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം എന്ന സ്വരം ആകുന്നു. നമ്മുടെ ജീവകാലങ്ങളിലെ പ്രവൃത്തികളിൽ പലവററെയും നാം ഇപ്പോൾ മറന്നുപോയെന്നു വന്നേക്കും എങ്കിലും ന്യായവിസ്താര ദിവസത്തിൽ മറവി എന്ന ആ കാർമേഘത്തെ നീക്കീട്ടു, തന്റെ സന്നിധാനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷതയെ വെളിപ്പെടുത്തി, നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ തന്നെയും താൻ സൂക്ഷിച്ചുപാൎത്തുവന്നവ

നായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കും. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ അല്പകാലത്തേക്കു മറന്നുപോയതേ ഉള്ളു. സാധാരണ ഉയിൎപ്പിങ്കൽ നമ്മുടെ പൊടിയിൽനിന്നും കുറവറവും നാം എഴുനീല്ക്കുമ്പോൾ സകലവും സ്പഷ്ടമായും തെളിവായും കാണും.

ദൈവത്തിന്റെ സൎവ്വ സാന്നിധ്യം എന്ന ഈ വലിയ സത്യത്തെ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ വച്ചു വലിയ ഫലസിദ്ധിയുള്ളതാകുന്നു. ദൈവം എല്ലാ രഹസ്യത്തെയും നോക്കിക്കൊണ്ടു ഒരു സാക്ഷിക്കാരനായിട്ടും ന്യായാധിപതിയായിട്ടും നില്ക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നവനു പാപം ചെയ്വാനുള്ള പരീക്ഷകൾക്കു വളരെ തടങ്ങലുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല; എങ്ങിനെയെന്നാൽ സമീപെ ഒരു സാക്ഷിക്കാരനുണ്ടെന്നു ഒരാൾ കേട്ടാൽ പാപം ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള ശക്തി മിക്കപ്പോഴും പൊയ്പോകുന്നു. ഒരാളൊരു വലിയ പാപം ചെയ്വാൻ പോകുമ്പോൾ സമീപെ ഒരു കുട്ടിഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനെ പറഞ്ഞയച്ചുകളകയും, ദൈവം കൂടെ ഉണ്ടെന്നും പറഞ്ഞയച്ചു കൂടാ എന്നും അറിഞ്ഞിട്ടും അങ്ങിനെ ചെയ്വാൻ ഭാവിക്കുന്നവൻ വലിയ ദൈവദ്വേഷിയാകുന്നു. അവൻ സൎവ്വസംഗ്രഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണിനെക്കാൾ ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയുടെ കണ്ണിനെ അതി ഭയങ്കരമായി വിചാരിക്കുന്നവല്ലൊ. ദൈവത്തെ പരസ്യത്തിൽ ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു; ദൈവത്തെ രഹസ്യത്തിൽ ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. നീ പുറത്തോട്ടു പോകുമ്പോൾ അവൻ നിന്നെ നോക്കുന്നു. നീ അകത്തോട്ടു വരുമ്പോഴും അവൻ നിന്നെ നോക്കുന്നു. നീ നിന്റെ വിളക്കുകൊളുത്തുമ്പോൾ അവൻ നിന്നെ കാണുന്നു. നീ അതിനെ കെടുത്തുമ്പോഴും അവൻ നിന്നെ കാണുന്നു. അവന്റെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഇത്ര ശുദ്ധമുള്ള സാന്നിദ്ധ്യതയ്ക്കു തക്കവണ്ണം നടക്കുന്നതിന്നു സൂക്ഷിക്ക. ദൈവം നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ എപ്പോഴും നോക്കികൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലിയ ജഗച്ചക്ഷുസ്സാകുന്നു എന്നും, നമ്മുടെ വാക്കുകളെ ഒക്കയും കേൾപ്പാൻ എപ്പോഴും തുറന്നിരിക്കുന്ന ഒരു ചെവി എന്നും, പാപിയെ അരച്ചുകളവാനൊ, തന്നെ സ്നേഹിച്ചു ഭയപ്പെടുന്നവരെ അനുഗ്രഹിപ്പാനൊ ആയിട്ടു എപ്പോഴും ഉയൎത്തിയിരിക്കുന്ന തടവില്ലാത്ത ഭുജം എന്നും ഉള്ള ഈ സത്യത്തെ എല്ലാപ്പോഴും ചിന്തിക്കയും, യഥാൎത്ഥമായി മാ

നിക്കയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ മാനുഷമക്കളുടെ ഇടയിൽനിന്നു പാപത്തെ ഇല്ലാഴ്മചെയ്യാനും, ദൈവത്തിനും മനുഷ്യൎക്കും ഇടയിലുള്ള വലിയ മദ്ധ്യസ്ഥനായ യെശുക്രിസ്തു മൂലം പാപപൊറുതി തേടുവാൻ തന്റെ അടുക്കൽ അവരെ കൊണ്ടുചെല്ലുവാനും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായവും നടത്തിപ്പും അന്വേഷിപ്പാനും ഇതു ഏത്രയും എളുപ്പമുള്ള വഴിയായി തീരും.

A PARABLE

(IN THREE PARTS.)

I.

A Father was walking with his child through a strange, dreary wilderness. From one side a cold, piercing wind blew, chilling all the air, and making sad wailings among the spectre-like trees, which here and there skirted the way. Ever and anon heavy showers of rain fell with noisy patter on the travellers' path. But that child was happy; nor could he have well been otherwise, for the care which his Father took of him was as constant as it was tender and loving. Now wrapping him up in his own cloak; now carrying him in his bosom; then again, letting him run by his side, and talking to him of the happy home to which they were going, picking him up if he stumbled, and cheering him in so sweet a manner that the little one's tears soon became gleesome smiles, this kind Father made all the journey, though it was through a drear, and dangerous land, pleasant and safe for his trusting child.

II.

The scene is changed. We are in a picturesque and fertile country. Close by the path lie fields of fragrant flowers and waving corn. A gentle breeze blows softly from the West, and makes sweet music in many a pleasant grove, and a soft yet glorious radiance bathes the whole scene in summer light. The child is still to be seen. Yet why that fretful face? Why that restless air of dissatisfaction on his young brow? Flowers and fruits are around him; he seems to have at hand all that heart could wish. But he is not happy: he wants his Father, and his Father is not to be seen. He thought that in this beauteous land he might, for a little while, let go that Father's hand, and run on by himself. For a short time the gay colours of the butterflies which he

chased, and the luscious taste of the fruit which he gathered by the way, kept him merrily engaged. But he soon began to be weary, and turning to look for him whose loving arms had so often supported him he found that his Father had disappeared.

III.

Again the scene is changed. We are in front of a glorious city, beautiful beyond conception. The two travellers are before the gate. Behind them lies a dark river covered with lowering clouds from which a sullen sound as of distant thunder is heard. A radiant rainbow is seen traced on that dark back ground. And the little boy, nestled in his Father's arms, looking with eager and triumphant joy to the pearly gates of the Golden City, may be heard saying "Oh! here is Home! Dear Father, why did I ever leave you? But *you never left me.*"

"My Father is greater than all,
and no man is able to pluck them out of my Father's hand.
"I and my Father are ONE."
Jno. x. 29, 30. (W. S. S.)

FRAILTY.

Ah! Father, I am very weak,
Thy strong, Thy saving hand
Alone can give the help I seek,
Alone can make me stand.

Look down in mercy, Thou who art
The humbled sinner's Friend,
And into this poor, feeble heart
Thy strength'ning Spirit send.

Come, blessed Comforter and Guide,
Bind up my wounds, and give
Vigour divine; with this supplied,
I shall not die, but live.

O Father, Saviour, Comforter,
In weakness perfect strength,
Each day's apportion'd grace confer,
And bring me Home at length.

(W. S. S.)

വണ്ടും താമരപ്പൂവും.

വണ്ടുഭ്രമിതന്നിലൊരു
വണ്ടുതാനുംപറന്നങ്ങു
മണ്ടിനടക്കുന്നനേരം
കണ്ടവനുമൊരുപുഷ്പം

താമരപ്പൂവാകുന്നതിൽ
സാമോദേനചെന്നിരുന്നു
താമസിക്കാതവന്മധു
കാമംപോലെപാനംചെയ്തു

സൂര്യനപ്പോളസ്തമിച്ചു
കാര്യമവനറിഞ്ഞില്ല
കാര്യാകാര്യമറിയാഞ്ഞാൽ
കാര്യദോഷംവരുമേവം

പുഷ്പമതുകൂമ്പിപ്പോയി
അപ്പോളവൻവിചാരിച്ചു
അല്പനേരംകഴിയുമ്പോൾ
ഇപ്പോൾവന്നരാത്രിപോകും

നേരമപ്പോൾവെളുത്തീടും
നേരംസൂര്യനുദിച്ചീടും
സാരമായപുഷ്പമിതും
സരസേനവിടുർന്നീടും

ഇപ്രകാരംനിനെക്കുമ്പോൾ
തല്പ്രദേശേവന്നൊരാന
ക്ഷിപ്രമാപ്പൂപറിച്ചപ്പോൾ
ഇപ്രപഞ്ചമവൻവിട്ടു

എന്നതുകൊണ്ടിനിനിങ്ങൾ
ഒന്നൊന്നായറിയെണം
ഇന്നമർത്യവിചാരങ്ങൾ
ഒന്നുപോലുംഫലിച്ചീടാ

ഉന്നതനാമീശ്വരനെ
സന്നതനായിസേവിച്ചീടിൽ
വന്നുകൂടുമ്മനോരാജ്യം
പിന്നെയല്ലഇപ്പോൾതന്നേ,

നാനാർത്ഥം.

ജെർമ്മനിയും ഡെന്മാർക്കും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം.

ജെർമ്മനിയും ഡെന്മാർക്കും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ മിക്കപേരും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെല്ലൊ. യുറോപ്പിലെ മുഖ്യരാജ്യാധിപതികളിൽ നിന്നൊക്കയും സ്ഥാനാപതികൾക്കു പൂർണ്ണാധികാരം കൊടുത്തു ജെർമ്മനിയും ഡെന്മാർക്കും തമ്മിലുള്ള വഴക്കുകൾ ഒതുക്കുന്നതിന്നും യുദ്ധം നിറുത്തൽ ചെയ്യുന്നതിന്നും ആലോചന ചെയ്വാനായിട്ടു അവരെ അയച്ചു. അവർ മേടമാസം ൧൩- മുതൽ മിഥുനമാസം ൨൩- വരെ ലണ്ടൊൻ പട്ടണത്തിൽ കൂടിയിരുന്നു ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിച്ചാറെ യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന പക്ഷങ്ങൾ അതിന്നു സമ്മതിച്ചില്ല. എങ്കിലും പിന്നീടു അവർ തമ്മിൽ തന്നേ രാജി പറഞ്ഞു.

ഈ യുദ്ധത്തിന്റെ ഹേതു ഇതായിരുന്നു. ഹോൽസ്റ്റൈൻ എന്നും സ്ലെസ്വിഗ എന്നും പേരായ രണ്ടുദേശങ്ങളിന്മേലുള്ള ആധിക്യത്തെക്കുറിച്ചു ജെർമ്മനിയും ഡെന്മാർക്കും കുറെ നാൾ വഴക്കു പറഞ്ഞു. ൧൨ വർഷം മുമ്പെ, ആയതു ൧൮൫൨ൽ ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടായി. അതിൽ ഡെന്മാർക്കു രാജാവു ഹോൽസ്റ്റൈനിലും കൂടെ പ്രഭുവായിരിക്കെണം എന്നു ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഹോൽസ്റ്റൈൻ ദേശം ഡെന്മാർക്കിനോടു ചേർത്തു കൊള്ളാം എന്നില്ല താനും. ആ ഉടമ്പടിയിലെ താല്പര്യം ഇതു. ഡെന്മാർക്കരാജാവു സ്ലെസ്വിഗ്ഗിലെയും ഹോൽസ്റ്റൈനിലെയും കാര്യം വിചാരിക്കെണം അവയെ ഡെന്മാർക്കിനോടു ചേർത്തു കൂടാ. ജെർമ്മൻകാർ സ്ലെസ്വിഗ്ഗിലെയും ഹോൽസ്റ്റൈനിലെയും രാജ്യാധികാരയോഗ്യതെക്കു മേലാൽ ആവശ്യപ്പെടുകയും അരുതു എന്നത്രെ.

ഈ ഉടമ്പടി ഉണ്ടായതിൽ പിന്നെ സ്ലെസ്വിഗ്ഗിൽ പാർക്കുന്ന ജെർമ്മനിക്കാ

രോട ഡെന്മാൎക്ക ആധിപത്യം കാണിക്കുന്ന വിധങ്ങൾ അത്ര ശരിയാകുംവണ്ണമല്ല എന്നു തന്നെയല്ല ഡെന്മാൎക്കിലെ രാജാവു അതിരുകടന്നു ഹോൽസ്റ്റെനിൽ ചില അധികാരങ്ങൾ നടത്തുന്നു എന്നും അതിനാൽ പണ്ടത്തെ ഉടമ്പടി ലംഘിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ജൎമ്മാൻകാൎക്ക തോന്നി. സ്ലെസ്വിഗ്ഗും ഹോൽസ്റ്റെനും കിടക്കുന്നതു ജൎമ്മനിക്കും ഡെന്മാൎക്കിന്നും മദ്ധ്യെയാകുന്നു എന്നും അവയിൽ പാൎക്കുന്നവർ ഏതാനും ഡെന്മാൎക്കകാരും ഏതാനും ജൎമ്മനിക്കാരും ആകുന്നു എന്നും കൂടെ മനസ്സിൽ ഇരിക്കട്ടെ. ഡെന്മാൎക്ക ൟ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു ദേശങ്ങളും ഇനിയും അധികം പാട്ടിലാക്കാതെ ഇരിക്കേണ്ടതിന്നും ഡെന്മാൎക്ക രാജാവിന്റെ അധികാരം കുറെഞ്ഞുവരേണ്ടുന്നതിന്നുമായിട്ടു ഒസ്ത്രിയായുടെയും പ്രുസ്സിയായുടെയും സൈന്യം ചെന്നു ഹോൽസ്റ്റെനെയും സ്ലെസ്വിഗിനെയും ആക്രമിച്ചു. നേരെ മറിച്ചു ഹോൽസ്റ്റെന്റെ നന്മെക്കായിട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ചില ചട്ടങ്ങൾ കൊണ്ടു ജൎമ്മൻകാൎക്ക വിരോധം തോന്നുകയാൽ ഡെന്മാൎക്കിലെ രാജാവു ആ പരസ്യത്തെ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ജൎമ്മാൻ പട്ടാളം ഹോൽസ്റ്റെനിൽ കേറുന്നതു അപന്യായവുമായിരുന്നു. ആ പരസ്യം പണ്ടത്തെ ഉടമ്പടിക്ക ലംഘനം എന്നു ജൎമ്മാൻ പ്രബല സമൂഹം വിചാരിച്ചു.

ജൎമ്മാൻ സൈന്യം ഹോൽസ്റ്റെനിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഡെന്മാൎക്ക ആധിപത്യം ഒട്ടു ആലോചനകൊണ്ടും ഒട്ടു വിവേകാന്തരത്തിൽനിന്നും അവരോടു എതിൎപ്പാൻ പോയില്ല. എന്നാൽ ജൎമ്മാൻകാർ സ്ലെസ്വിഗ്ഗിൽ കേറിയപ്പോൾ ഡെന്മാൎക്കകാർ തങ്ങളുടെ രാജഭക്തി കൊണ്ടു അവരോടു എതിൎത്തുനിന്നായി യുദ്ധം ചെയ്തു. ഡെന്മാൎക്കകാർ തങ്ങളെക്കാൾ അധികശക്തയുള്ള ആധിക്യത്താൽ അപന്യായമായി ഞെരുക്കപ്പെട്ടുകകൊണ്ടു എംഗ്ലാന്തിന്നു ഡെന്മാൎക്കിനോടു[illegible] സഹതാപം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു അത്ര ആവശ്യമില്ലല്ലൊ.

ജൎമ്മാൻകാർ സ്ലെസ്വിഗ്ഗിനെ പിടിച്ചതിന്റെ ശേഷം നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു സമാധാന [illegible] ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്നതിന്നുള്ള വഴിയെ കുറിച്ചു വിചാരിപ്പാനായിട്ടു യുദ്ധപക്ഷക്കാരുടെ [illegible] പ്രധാനികളായ സ്ഥാനാപതികൾ [illegible] പ്രുസ്സിയ, ഒസ്ത്രിയ, [illegible] എന്നിവരൊക്കെ [illegible] ആലോചിച്ചു [illegible] പണ്ടത്തെ ഉടമ്പടിയിൽ [illegible].

[illegible] ഒരു സന്ധി ഒരു കരാറു ഉണ്ടാ[illegible] യുദ്ധം നിറുത്തലാക്കേണമെന്നു ആലോചിച്ചു. [illegible] ൟ മാസം ഒന്നാം തിയ്യതി മുതൽ ഒരു മാസത്തേക്കു യുദ്ധമില്ലാതിരിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഡെന്മാൎക്കകാരും ജൎമ്മനിക്കാരും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം ഒരു വിധത്തിൽ ആയാൽ നിറുത്തൽ ചെയ്തു രാജിയാകേണമെന്നു ബോധിപ്പിച്ചതിന്നനുസരിച്ചു ജൎമ്മൻകാർ അവർ പണ്ടത്തെ കരാറിനൊപ്പിച്ചു നടന്നുകൊള്ളാമെന്നും ൟ സംഗതി ഇനിയും ജൎമ്മാൻ ന്യായസമൂഹത്തിൽ വിസ്തരിക്കപ്പെടേണമെന്നും ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ഡെന്മാൎക്കകാർ ൟ ഉടമ്പടി തങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല എന്നു പറെഞ്ഞാറെ പിന്നീടു ജൎമ്മാൻകാർ സ്ലെസ്വിഗ് ഹോൽസ്റ്റെൻ എന്ന നാടുകൾ ഡെന്മാൎക്കകാർ വിട്ടുകൊടുക്കേണമെന്നു പറെഞ്ഞു. ഇതിന്നും ഡെന്മാൎക്കകാർ സമ്മതിച്ചില്ല. അപ്പോൾ എംഗ്ലാണ്ടും ശേഷമുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായ രാജാക്കന്മാരും കൂടി ഡെന്മാൎക്കകാർ ഹോൽസ്റ്റെനും സ്ലെസ്വിഗ്ഗിൽ ചില ഭാഗങ്ങളും വിട്ടുകൊടുക്കേണമെന്നും ഇവരുടെ ദേശത്തിന്റെ അതൃത്തി സ്ലീയി എന്ന നദിയായിരിക്കേണമെന്നും പറെഞ്ഞു. ഡെന്മാൎക്കകാർ സമാധാനത്തെ പ്രതി ൟ ഉടമ്പടിക്ക സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ജൎമ്മാൻകാർ അതൃത്തിയുടെ സംഗതിയെ പറ്റി അതിന്നു സമ്മതിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു ലണ്ഡനിൽ വെച്ചുണ്ടായ കൂടി ആലോചനയാൽ ൟ മത്സരരാജ്യങ്ങൾ രാജിപ്പെടാത്ത സംഘത്തിന്റെ വിചാരങ്ങൾ അസാദ്ധ്യമായി പോയി. ഡെന്മാൎക്കും ജൎമ്മനിയും തമ്മിലുള്ള ൟ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ പല കാൎയ്യങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവ പറയുന്നതിന്നു ന

മുക്ക ഇവിടെ ഇടയില്ല. എങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം കുറെ സാരമേറിയതാകകൊണ്ടു അതിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. ൧൮൫൦-ാമാണ്ടത്തെ ഉടമ്പടിയിൽ ഡെന്മാൎക്കിലെ രാജാവിന്നു ഹോൽസ്തൈനിലെ പ്രഭു എന്ന സ്ഥാനം കൂടെ കിട്ടി എന്നു നാം മുൻപെ പറഞ്ഞുവെല്ലൊ. ആ ദേശത്തിന്റെ അവകാശി ഓഗസ്തെൻബൎഗ്ഗിലെ പ്രഭു എന്ന ഒരുത്തൻ ആകുന്നു. ആ പ്രഭു രാജാവിനോടു മുൻപെ ഒരിക്കൽ മത്സരിക്കയാൽ രാജാവു അവന്റെ ദേശം കണ്ടുകെട്ടി സൎക്കാരു വകയാക്കി. ഓഗസ്തെൻബൎഗ്ഗിലെ പ്രഭു തന്നെ ഹോൽസ്തൈൻ എന്ന ദേശത്തിന്റെ അവകാശി എന്നും ഡെന്മാൎക്കുരാജാവിന്നു അവിടെ ഒരുകാൎയ്യവുമില്ലെന്നും ജൎമ്മാൻകാർ പറയുന്നു, അതുകൊണ്ടു ഈ യുദ്ധത്തിന്നുള്ള പല ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നു ഇതുതന്നെ.

ഡെന്മാൎക്കിൽ ചില പുതിയ മന്ത്രിമാർ നിയമിക്കപ്പെടുകയാൽ അവർ തങ്ങളെക്കാൾ അധിക ബലമുള്ളവരോടു യുദ്ധം ചെയ്തു ജയിച്ചുകൊള്ളാം എന്നുള്ള ആശ വ്യൎത്ഥം ആകെയുള്ളു എന്നു കണ്ടിട്ടു ഏതുപ്രകാരം എങ്കിലും സമാധാനം ചെയ്ക തന്നെ ഉത്തമം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു ഒരു ഉടമ്പടി എഴുതിപ്പകരുന്നതിന്നു ആലോചിച്ചു വരുന്നു. അതിലെ പ്രധാന സംഗതികളാവിതു.

ശ്ലെസ്വിഗ്ഗ, ഹോൽസ്തൈൻ, ലൌവെൻബൎഗ്ഗ എന്ന പ്രഭുസ്ഥാനങ്ങളെ ഡെന്മാൎക്ക രാജാവു ഔസ്ത്രിയക്കും പ്രുസ്സ്യക്കും ഒഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു അവയിൽ ജൎമ്മന്യ അധികാരികൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന ചട്ടങ്ങളെ ഒക്കയും സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുക എന്നും ശ്ലെസ്വിഗ്ഗ നാട്ടിന്റെ ഉള്ളിൽ യുട്ലാന്തു സംസ്ഥാനത്തോടു ചേരുന്ന ചില ഇടവകകൾ ഉള്ളതിന്നു പകരം യുട്ലാന്തിന്റെ അതിരിങ്കൽ [illegible] ഭൂമി വാങ്ങിച്ചുംകൊണ്ടു അവയെ ഡെന്മാൎക്ക രാജാവു വിട്ടു കൊടുക്ക എന്നും ഡെന്മാൎക്കിലെയും പ്രഭുസ്ഥാനങ്ങളിലെയും ആളുകളുടെ [illegible] ലവു വീതിച്ചുകൊള്ളുക എന്നും യുദ്ധാന്തിന്റെ ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന ജൎമ്മന്യ പട്ടാളത്തിന്നു ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കുന്നവർ [illegible] അവരെ കേവിറക്കുക മുതലായിട്ടു ശമ്പളവും പടിയും ക്രമമായി ചിലവുകൾ ഡെന്മാൎക്കുകാർ തന്നെ വഹിക്ക എന്നും യുദ്ധഗ്രസ്തന്മാർ വാദത്തിൽ [illegible]തിൽ സ്വതന്ത്രർ ആക്കപ്പെടുക എന്നും ആൾ ശേഖരം മേലാൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്ക എന്നും തന്നെ.

ഈ സംഗതികൾക്കു എഴുതിട്ടു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം സമാധാനയുടമ്പടി വിയെന്നയിൽ വെച്ചു നടത്തുവാൻ ഭാവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചതുരംഗം.

ഞങ്ങളുടെ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിന്റെ ഈ ലക്കത്തിൽ യുരോപ്പിലെയും ഈ നാട്ടിലെയും ചതുരംഗക്കളികൾ തമ്മിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസത്തെ വിവരിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകോട്ടു സാധാരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു ഇതലാം പുരാതനമായിട്ടുള്ള കളിയുടെ മാതൃകയായിരിക്കേണം. എന്നാൽ പശ്ചിമദിക്കുകളിൽ ഈ കളി നടപ്പായതിൽ പിന്നെ ഇതിൽ രസം വൎദ്ധിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം കരുക്കളിൽ ചിലതിന്റെ മാറ്റങ്ങൾക്കു ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തീട്ടുണ്ടു. അവ എങ്ങിനെയെന്നാൽ (൧) യുരോപ്പു കളിയിൽ പദാതിയെ ആദ്യം ഇളക്കുമ്പോൾ ഒന്നിന്നു പകരം രണ്ടുകളം മാറിക്കൊള്ളാം അതു ഒന്നാമത്തെ കളിക്കു ആവുതാനും. പദാതിയെ കൊണ്ടുള്ള ശേഷം കളികളൊക്കെയും ഈ സംസ്ഥാനത്തെ കളിപോലെ തന്നെ.

(൨) മന്ത്രിക്കു യുരോപ്പിൽ ക്വീൻ(രാജ്ഞി)എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. അതിന്നു കളത്തിന്റെ അറ്റത്തിവരെ കോണോടുകോണായും തേരിനെപ്പോലെയും ചാടാകുന്നതുകൊണ്ടു അതിനെ കളിയിലെക്കു സാരമായ കരുവാക്കിക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

(൩) ഗജത്തിന്നു യുരോപ്പിൽ ബിഷോപ്പു എന്നു പേർ. അതു നില്ക്കുന്ന കളത്തിന്നൊത്ത നിറമുള്ള കളങ്ങളിൽ ഒക്കെയും അതിന്നു കോണോടുകോണ

യി ചാടാം. എന്നാൽ മലയാം കളിയിൽ ചെയ്യുവരുന്നതുപോലെ ഇടയിൽ മറ്റു കരുവിരുന്നാൽ അതിനെ മറികടന്നു ചാടിക്കൂടാ.

(൨) ദേവനും കുതിരെക്കും തേരിനും നാട്ടുകളിയിൽനിന്നു കട്ടുകിടെക്കു വ്യത്യാസമില്ല,

ഈ നാട്ടിലെ നടപ്പായ കളിയെക്കാൾ യൂറോപ്പുകളിയിൽ മന്ത്രിക്കും ഗജത്തിന്നും അധികയധികാരമുണ്ടാകകൊണ്ടു ആ കളി ബഹു ഉല്ലാസവും വിജ്ഞാനവും വരുത്തുന്നതാകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തം, ആദ്യം കളിക്കുന്നവൻ ദേവന്റെ പടാതിയെ ദ൩ലോ ദ൪ലോ വെച്ചാൽ അക്ഷണം തന്നെ അവന്റെ മന്ത്രിക്കോ കുതിരെക്കോ ആ പടാതിയുടെ പിൻ കളങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുകിട്ടുമെല്ലോ. മന്ത്രിക്കു ദ൨ലോ, ദഗ൩ലോ, ദക൪ലോ, ദത൫ലോ, അങ്ങിനെ തന്നെ ആനെക്കും ദ൨ലോ, മ൩ലോ, മഗ൪ലോ, മക൫ലോ, മത൬ലോ, മാറാം. ആകയാൽ യൂറോപ്പുകളിയിൽ എല്ലായ്പോഴും ആദ്യകളിക്കു ദപ, ദ൪ൽ വെക്കുക പതിവാകുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ യൂറോപ്പിൽ വേറൊരു പോരു നടപ്പുണ്ടു. കളിക്കാരന്നു അതു പെരുത്തു പ്രയോജനമുള്ളതും ആകുന്നു. അതാവിതു ദേവന്നും തേരിന്നും ഇടയിൽ വേറൊരു കരുവും ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ ദേവനെയോ തേരിനെയോ മുൻ ഇരുന്ന പട്ടതിയിൽനിന്നു അനക്കീട്ടില്ലെങ്കിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ദത, ദഗ൧ലും, ദ, ദക൧ലും, അല്ലെങ്കിൽ മത, മ൧ലും, ദ, മഗ൧ലും എടുത്തു വെച്ചുകൊള്ളാം. ഇങ്ങനെ തേരു എടുത്തു വെക്കാകുന്നതുകൊണ്ടു ഭീഷിതനായ ദേവന്നു പലപ്പോഴും പരിത്രാണനത്തിന്നു വഴിയായി തീരുന്നു. ഈ മാററത്തിന്നു കോട്ടകെട്ടൽ എന്നു ഇതിൽ പേർ ഇട്ടിരിക്കുന്നു.

കളിക്കാരന്നു കോട്ടകെട്ടാകുന്നതു എപ്പോഴെല്ലാമെന്നാൽ ൧ാവതു ദേവന്നു അരശില്ലായിരിക്കെണം. ൨ാവതു ദേവനെ അതിന്റെ കളത്തിൽനിന്നു ഇളക്കീട്ടില്ലായിരിക്കെണം. ൩ാവതു തേരിനെയും അങ്ങിനെ തന്നെ ഇളക്കീട്ടില്ലായിരിക്കെണം. ൪ാവതു ദേവൻ മറ്റുപക്ഷത്തിലെ കരുക്കളുടെ കാൽ ഉള്ള കളത്തെ കടന്നുപോകരുതു. ൫ാവതു ദേവന്നും തേരിന്നും മദ്ധ്യേ തന്നതെങ്കിലും മറ്റുപക്ഷത്തിലെ എങ്കിലും ഒരു കരുവും ഉണ്ടായിരിക്കരുതു.

ഈ കളിയുടെ മാതൃകയെ കാണിപ്പാനായിട്ടു താഴെ ഒരു കളിയെ ചേൎത്തിരിക്കുന്നു. അതിനെ എഴുതേണ്ടുന്ന വിധം കൎക്കടകമാസത്തിലെ ലക്കത്തിൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

	വൻകരു.					ചെറുകരു.		
(൧)	ദപ	——	ദ൪		(൧)	ദപ	——	ദ൫
(൨)	ദക	——	ഗ൩		(൨)	മപ	——	മ൬
(൩)	മപ	——	മ൪		(൩)	ദഗപ	——	ദഗ൫
(൪)	മപ	——	ദ൫ ം		(൪)	ദഗപ	——	ദ൪ ം
(൫)	ദക	——	ദക൫		(൫)	മപ	——	മ൫
(൬)	ദഗപ	——	ദഗ൪		(൬)	ദഗ	——	മഗ൫
(൭)	മഗപ	——	മഗ൪		(൭)	മഗപ	——	മഗ൬
(൮)	മക	——	മഗ൩		(൮)	ദക	——	ദ൭
(൯)	ദതപ	——	ദത൪		(൯)	ദതപ	——	ദത൬
(൧൰)	ദക	——	ത൩		(൧൰)	(കോട്ടകെട്ടി)		
(൧൧)	മക	——	മത൪		(൧൧)	മഗ	——	മക൪ (അരശ)

(൧൨) മഗ ——— മ൨		(൧൨) ഗ ——— മ൨ ൦	
(൧൩) മ ——— മ൨ ൦		(൧൩) പ ——— മ൪	
(൧൪) പ ——— മഗ൫		(൧൪) പ ——— മക൫	
(൧൫) മഗപ ——— മക൬ ൦		(൧൫) മതപ ——— മക൬ ൦	
(൧൬) പ ——— മക൩		(൧൬) മഗ ——— ദ൬	
(൧൭) ദഗ ——— ദ൨		(൧൭) ക ——— ദഗ൫	
(൧൮) ദക ——— ദക൧		(൧൮) ദക ——— ദക൩	
(൧൯) ദത ——— ദത൨		(൧൯) പ ——— ദ൩	
(൨൦) മ ——— മക൨		(൨൦) പ ——— മ൩	
(൨൧) ഗ ——— ദഗ൩		(൨൧) ദത ——— ദഗ൪ ൦	
(൨൨) മന്ത്രിയുടെവശത്തു കോട്ടകെട്ടി		(൨൨) ദത ——— മത൪ ൦	
(൨൩) മകപ ——— ത൪ ൦		(൨൩) മത ——— ത൪ ൦	
(൨൪) പ ——— മത൩		(൨൪) ത ——— മഗ൪ (അരശ)	
(൨൫) ദ ——— മക൧		(൨൫) ത ——— മഗ൨	
(൨൬) മ ——— മക൪		(൨൬) മക ——— ത൬	
(൨൭) മ ——— ദഗ൪		(൨൭) മക ——— ഗ൫	
(൨൮) മ ——— ദക൩ ൦			

ഇനി രണ്ടു കളിക്കു വൻകരുവിന്നു അടിയറവു വരും.

നമ്മുടെ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിന്റെ ഒന്നാംലക്കത്തിൽ ചതുരംഗക്കളിയിൽ ഒരു ചോദ്യം ഇട്ടിരുന്നതിനു തിരുവനന്തപുരത്തു വഴവങ്ങാടി മഠത്തിൽ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഉത്തരം ശരിതന്നെ. അതാവിതു.

വൻവരു.	ചെറുകരു.
(൧) ത. ദ൪ ——— ദ൫	(൧) ക. മഗ൬ ——— ദ൫
(൨) ക. ദക൬ ——— ദ൭	(൨) ദ. മ൫ ——— മ൪
(൩) ക. ദ൭ ——— ദഗ൫	(൩) ദ. മ൪ ——— മ൫
(൪) ത. ദത൬ ——— മ൬	അടിയറവു.

എന്നാൽ വേറൊരു പ്രകാരത്തിലും അതിന്നു ഉത്തരം പറയാകുന്നതാക കൊണ്ടു അതും കൂടെ താഴെ പറയുന്നു.

വൻകരു.	ചെറുകരു.
(൧) ത. ദ൪ ——— ദ൫	(൧) ക. മഗ൬ ——— ദ൫
(൨) ക. ദക൬ ——— മ൫	(൨) ദ. മ൫ ——— മ൪

(൦) ഠം അടയാളം ഇട്ടിരിക്കുന്നതു കരുക്കൾ വെട്ടിപ്പോയി എന്നു കാണിപ്പാനത്രേ.

(൩) ത. ദതന്ന —— മന്ന (൪) ത. മഗദ്ര —— മദ്ര
(൫) ത. മന്ന —— മദ്ര അടിയറവു.

ഞങ്ങൾ വായനക്കാൎക്കു ഇനിയും ഒരു ചോദ്യം ഇടുന്നു,

മതഫൽ	വൻകരുവിലെ	ത
മകൊൽ	മെല്ലടി	ക
മകരൻ	മെല്ലടി	ഗ
മകന്മൽ	മെല്ലടി	പ
മഗന്നൽ	മെല്ലടി	പ
മൊൽ	മെല്ലടി	ക
ദഫൽ	മെല്ലടി	ദ
ദന്നൽ	ചെറുകരുവിലെ	ദ
ദരൻ	മെല്ലടി	പ
ദഗദ്രൽ	മെല്ലടി	ത
ദഗന്മൽ	മെല്ലടി	പ
ദകഫൽ	മെല്ലടി	ഗ
ദതരൽ	മെല്ലടി	ക
ദതന്മൽ	മെല്ലടി	ഗ

ഇങ്ങനെ വെച്ചുകൊണ്ടു യൂറോപ്പുകളിപ്രകാരം വൻകരുക്കൊണ്ടു കളി ഇട ങ്ങി നാലുകളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമൊ?

THE SLAYER SLAIN.

CHAPTER V.

About a mile from Koshy Curien's house, and situated on a **little** raised ground near the swampy paddy-fields, was a building **which** the slaves looked upon with peculiar interest and delight. **It was** their own hard labour that had raised the ground from **the** swamp, and they had erected on it what was in their eyes **a gem** of Church architecture. A low mud wall about two feet **above** the ground encircled the building, and from this were **raised** bamboo pillars to support the roof, which hung far over **the** pillars and the wall, yet sufficiently removed from the ground **to** admit plenty of light and air. The floor was covered by a **large** coarse matting made from the leaves of the wild pine, and which had employed the spare moments of the Christian women for many weeks. At one end was a raised kind of step, on which were placed a stool and a rude table for the minister. Three times had this building been destroyed by fire, from malice; and three times had that little band of slaves stood on that spot, and resolutely said "On this spot and this only will we have our prayer-house. It was here we first heard of Jesus and his love, and it is here we will still worship him. We will build it again, and if they burn it once more, then again we will raise up the roof, for we will have this spot and no other."

The minister stood painfully listening to the sad tale of the slaves belonging to Koshy Curien, as they rushed into the prayer-house on that Sabbath morning: other slaves were there, belonging to other masters, who had suffered much from persecution and cruelty; but the termination had not been so fatal, so they were all ready to cry out "Shame! Shame!"

"My friends," said the minister, "I know not what to say. We must lay the whole matter before God. It is too solemn an event for us to speak about without the guidance and teaching of God's Spirit. Let us approach him in prayer."

Just as they were all kneeling down, the old slave entered bearing the body of the dead child. He walked up to the minister, and quietly laid it down in front of the table, and then retired. The minister covered the little face with a handkerchief, and then knelt down. His prayer was long and earnest; and tearful responses from the slaves mingled with his fervent pleading. A holy solemnity pervaded the place, and both the teacher and the taught realised the truth of the promise, that even among a group of poor slaves, "Where two or three meet together in God's name, there is He in the midst". The minister and people stood up together and gazed for a moment in silence; at length a slight whispering was observed amongst them.

"Master," they said, "We have all decided"

"For what?" he asked.

"For God. His law is binding upon us, as a mark of our love to him. 'If ye love me keep my commandments.' And his law is, 'Remember that thou keep holy the Sabbath day, In it thou shalt do no manner of work.' We have, it is true, often broken God's law, but now never more. If we die, we die; but we will, God helping us, keep God's day holy."

"My friends", said the Minister, "It is true, that if we acknowledge God in all our ways, He will direct our path. Your decision is from the Holy Spirit. May he still continue to direct and help you in all your doings; and may you never forget to ask for his guidance. But what of your master and of his work?"

Another whispering consultation, and again the speaker looked up and addressed the minister. "We wish to love our master, and our work; and we love the fields where our fathers and grandfathers have worked before us. We know every flower, and every bird that wades deep in the watery swamp. We know the sound of every chuckram which from childhood to old age we have turned in their nightly course, while we have joined with the jackals in their howlings. Our fathers' spades have dug the soil, and made their graves; and they have been handed down to us, and we will again and again sow and reap the paddy, and our bodies shall die and help to fatten the soil: but we will never leave our master; neither will we break God's holy Sabbath day." Several voices had joined in making up the above sentences, and the minister looked towards the place near the door where he had observed old Poulusa take his seat, hoping

to hear a few words from him; but he looked in vain, for he could not perceive him. At length another old man, who claimed a good deal of respect, rose and said, "It is but right that we should in some way try to conciliate our master. As soon as the Sabbath is past, let us all, young and old, women and children, hasten to the paddy grounds, and long before the sun rises above yon distant mountains, let our reaping hooks have brought down one large field of waving paddy. Let us teach our women and little ones to put their shoulders to the work; and if we all determine we shall gain the Sabbath for our worship, and our master will not lose any thing."

"That is well said," they all answered. "We will do this; and God will bless us for his Son's sake."

"And now", said the pastor, "a grave must be dug for this little child, that I may commit its body to the earth before I leave." A little hole was soon made close to the prayer-house; and the minister stood with his book in his hand, and eyes closed, slowly repeating the introductory sentences of the burial service. It was the first time it had ever been read over the body of a slave. This child was the first amongst them that their Father had called home since they had begun to love and pray to Jesus: and they listened with intense and tearful interest to every word as it fell from the tongue of the native pastor. When the last words were uttered, many fell on their knees, and with their faces on the ground wept long and loudly. This might have continued some time, for their feelings for the last few hours had been wrought upon by many conflicting scenes, and the solemnity of the burial service had quite overpowered them; but the pastor gently urged them to depart quietly to their homes without noise or disturbance. It was when he was turning away from the group around the child's grave, that his attention was directed to some figures in the centre of the wide paddy field. It was with some difficulty he reached the spot, for the mud banks were newly made, and he could scarcely keep his feet from slipping: but he was struck with horror in approaching to behold poor old Poulusa in chains, with his body in the water, and his head without covering exposed to the rays of the burning sun, while the two servants of Koshy Curien stood at a distance with coddas over their heads. For a few seconds his indignation kept him silent, for he knew that this mode of punishment was the most cruel that was ever practised on the slave. "By whose orders have you done this?" he shouted out to the men. "Our master's!" they answered sullenly. "It is untrue", he returned: "no man who knows any thing of Christianity would dare to give such an order; for even in this heathen country the slave can gain a hearing in the law-courts, slight though it be. It is untrue" he again reiterated; "it is your own base and cruel dispositions that have done this. Knock off the chains instantly, or your hands and feet shall soon be fettered too. It will require but a few minutes to have a dozen Sircar peons on the spot, and when once within the walls of a Thanah you will find it no easy

task to get out again.!' The minister had purposely raised his voice, and assumed an air of command to intimidate those cowardly demons of men, whose characters he had long known. It had the desired effect; for while he was speaking they came near, and began to take off the heavy chains; and as the last one fell to the ground, poor old Poulusa worn and exhausted sunk down also. Many thought he was dead; but the minister said he had fainted and recommended them hastily to carry him home and give him some refreshment. The two servants, alarmed at the minister's threat about the Sircar peons, fled as fast as possible from the scene, and were not seen or heard of for several days.

CHAPTER VI.

Old Poulusa's house was in an enclosed piece of ground, separated for the cultivation of Sugar; and he had been allowed to erect his hut in the centre, that the sugar-canes might be under his peculiar care. A few yards of ground had been given to him for a garden, and by dint of persevering industry he had brought every inch under cultivation. A bank of earth of about four yards square formed the outer boundary, and then a row of plantain trees; next was a ridge of coorkas, then some healthy looking cheerah, fringed with a border of green chillies, then a narrow path running round the dwelling. The hut was not much superior to the generality of slaves' huts. It consisted of four upright bamboos, on which was raised a slender roof, quite freshly covered with ollahs; at each corner were planted gourds which were making strong efforts to reach the roof again, from which the new ollahs had a few days before dislodged them: hanging over the top of the roof, and tied together, were four large cocoanuts, put there to dry previous to planting, and which were intended for the four outer corners of the garden. It had long been old Poulusa's ambition to possess a cocoanut tree, for in his stealing days he had discovered that the nuts were an immense improvement to his curry; but since he had become a Christian he had faithfully kept to his resolution that no stolen article should enter within his lips; and though often strongly tempted, he had been preserved from disgracing his Christian name. His desire to possess the tree was however strong, and when his master's children came bounding in to beg for the finest sugar-cane, the secret wish flowed out. A few days after, four smiling faces peeped over the little wall, and while old Poulusa was stooping to pluck the weeds from his cheera, he felt his back and toes suddenly assailed by four large black things, which rolled about him like four cannon balls; but he was shrewd enough to show no signs of pain, and looking up just saw the retreating figures of the laughing group who had so suddenly startled him.

On the Sunday evening of our narrative it was to this garden that Mariam and her grandmother came. Mariam glanced up at the roof as she climbed over the stile, and a kind of half smile played around her mouth as she saw already the promise of future cocoanut trees for old Poulusa. The hut the path and every

available spot were filled by an anxious yet helpless crowd; and in the middle, stretched on a mat, lay the body of the old slave. Mariam's voice was generally sweet and low, but it could ring out a loud and silvery peal: and her words fell like magic, as she ordered every one to his place. The wail was instantly hushed: there was a slight rustle as they scrambled over the wall, and all was in a moment quiet. Old Poulusa's wife held both her hands over her mouth, and uttered not a sound, but crouched in the farther corner of the hut. Mariam took a Jack-leaf, and with ready fingers formed it into a kind of spoon, into which her grandmother dropped on a piece of sugar some powerful mixture, which Mariam with the help of the old woman placed in the mouth of the sufferer. He started, opened his eyes and was about to speak, but Mariam motioned for silence; no one spoke; and in a few minutes, the dose was repeated, and presently Poulusa sat upright, and looked wildly around. "God bless you," he said, "I am better now." "Bring some water, and wash the blood from his face," said Mariam, turning to the old woman. She looked unwilling to remove what she thought gave a tragic appearance to the face, but Mariam's silvery voice again sounded clear and unmistakable, and the old woman brought the water in the shell of the cocoanut, and began roughly to remove the blood-stain from his face. Mariam soon perceived that the wound was very slight, and that mental excitement and fear had more to do with his fainting than real injury. "Now bring some congee," she said, "and he will be all right again soon." It was brought, and the old man drank it eagerly, for he was thirsty, and felt strengthened by the draught; but at the same time feeling that his nearness to his young mistress would be considered by many as improper, he shrunk away, and with innate humility crouched to the corner of his hut.

"You need not have done that, Poulusa," Mariam said, "for you know when we all meet round the throne of God, there will be no difference between us; the only thing is that if you are the means of turning more souls to Jesus than I, your crown will be brighter than mine."

"Ah! mother," he said, "I wish I could keep my glass clear about that; sometimes I fear there is no heaven for the poor slave; sometimes I fear that, as we are outcasts here, we shall be outcasts there too. Yet I feel that it was a blessed day when you told me Jesus died to save the poor slave as well as the rich man; and if I never have a nearer view of him than he has given me in his word and in prayer, I ought to be content, for it has made a little heaven below."

"How many years is it, Poulusa, since I told you about the love of Jesus?"

"I think it is five: I was clearing the garden near the house, and you were a bright little child just come home from school. You came to me in the morning and told me not to steal the mangoes from your little tree, and then you would give me some congee. I promised, and for the first time in my life resisted the temptation. About twelve o'clock I began to look towards

the house, and I soon saw you coming towards me with a chatty. You did not put it down and call me to take it, but came close up to me; I felt frightened, and went backward some distance, for I was afraid my master would beat me, if he saw me within ten paces of his child. You counted the mangoes and found them right, and then called to me to come near, you had something to tell me. I crept fearfully and came nearer. You said, 'Do you know there is a great and holy God who lives above the sky,' and you pointed upward, 'who sent his son to love and die for all men, even for poor slaves? His name is Jesus Christ, and I want you to think a great deal of that name. Can you say that name?' I tried, but tried in vain; my tongue could not utter the sounds. You repeated it over and over again; but my ears had never heard the sound before, and my tongue slipped away from the place where I wanted it to be in saying it. You said you would try again another day. All that night I thought of that strange new name, and an earnest craving to know more about it filled my heart, and kept me awake. Again and again you tried to teach me it, at last I mastered it, and tears came into your eyes as you heard me say distinctly 'Jesus Christ.' Then one day you came, and you said you were going back to school, but you would give me a Gospel which would tell me all about Jesus Christ; and you marked the word for me that I might know it. I took it with awe, for I thought it was a God. I had never seen a book before. When I went to my place, it soon became known, and all came to see the wonder, and touch it. The eagerness to see it increased to such an extent, that I began to feel my book was not safe, and I buried it; but this prevented me from seeing it, so I made myself a large topee, and always carried the book in it on my head. I felt proud of my knowledge that I could say the name which none of my friends could; I began to teach them, and as I succeeded, the desire to know more became greater; at length I took a journey and I stood with my book under the veranda of a great bungalow; a little girl less than you looked over the rails and asked me what I had got under my arm. I told her a God, and held it up for her to look at. "You are a wicked heathen man," she said, "that is God's holy book, you must learn to read it, and it will teach you to love Jesus, and not to worship idols." I heard and understood all that dear child said. I turned away without seeing the Sahib, for I felt my mind could not take in more than those few words. Yes, I said, I will learn to read, but where? There is a poor chogan boy who takes care of the cattle; I will give him half my rice and he will teach me to read, for he went to school once and can read. Thus I began to be a christian, days of sunshine and happiness have been mine. But now a cloud has settled on me, a cloud so heavy that it crushes me to the ground: if I remain, it will overwhelm me. I only see one little distant corner that I can creep out of.

CHAPTER VII.

Mariam was so deeply interested in his simple narrative, that she scarcely observed the gloom of the last sentence: and as her grandmother urged their immediate departure, she only said, "Well, still read that blessed book, and all will be well." They hastened over the stile; and as they picked their way through the long dark line of sugar-cane, they felt that darkness was fast approaching; and as they moved on in silence, Mariam felt a kind of consciousness that they were not the only visitors in that lonely place. She held her breath to listen, but still she neither heard nor saw any thing, and was just beginning to think herself a foolish weak girl, when on suddenly turning a corner a tall dark object stood before them. To draw back was impossible. The old lady trembled and clung closer to the child; the object came nearer; Mariam's eyes penetrated further than the grandmother's, and with a cry of delight she said, "my father!" She bounded towards him, and notwithstanding his stern angry face, compelled him to draw her with his two large arms close to his heart; she would not let him set her down till the averted eyes were turned full upon her. They fell first on the dark mass of hair, then on the embroidery of her jacket, then on the golden ornaments round her neck, "Not there father, not there, I like your eyes to look straight into mine, that I may see deep down into your heart," said Mariam. His eyes met her's for an instant; but it seemed as if there was a spark of fire in them, and he could not bear to look into the pure bright orbs that met his. He shook her from him, not harshly, but impatiently, and turning to his mother said, "Is it wise, is it prudent, mother, to be here in such a place at this hour? What object can my mother have had to make her thus forget her duty?" This was said respectfully, as he always treated his mother; but a certain trembling quickness about the voice indicated a suppressed feeling of anger. The old lady turned sharply upon him and was going to ask him a similar question, when Mariam said, "Stop grandmother, I will tell my father all. Does my father remember a long time ago I sat on his knee, and from the bible he read a beautiful story, and then explained it to me in language I have never forgotten? It was the story of the good Samaritan. My grandmother sat on a mat near us, and my mother stopped from preparing the curry to listen. Since that night, father, whenever I have seen a poor man, I have always tried to be the good Samaritan, and so to-night when we were told a poor man was dying, my Grandmother and myself never thought of asking the question, Is it wise or prudent? but we only remembered my father's beautiful lesson, and we started off."

"And who is the poor thief whose wounds you have been binding up?"

"Not a thief, father; poor old Poulusa has given up stealing; he has become a Christian."

"A Christian indeed! And what has Christianity to do with such wretched outcasts as they, I wonder? Their position is that of

beasts, to labour and to eat; the extent of their knowledge cannot go beyond the paddy fields."

"But, father, old Poulusa says, I was the first that told him about the name of Jesus, when I was a little child, and he has loved it ever since."

"You told him about those things, did you? And who are you, that you should dare to come near a slave to speak to him? Is it to you then I am indebted for all this insubordination and disobedience? It cannot be that my child would degrade herself by such polluting contact. No, my child is a Syrian, and neither Chogan nor slave could come near enough to her to hear her speak." "But I am your own child, father, and it was from you that I heard the words 'God hath made of one blood all nations of men to dwell upon the earth;' and when Jesus said to his disciples, 'Go ye unto all nations,' he meant the slaves too. Don't you think so, "father?"

"I think my daughter has learnt to preach too much," he said angrily; for he felt her words touch his conscience. "It would be more in accordance with the customs of our country if you were silent on these matters, and allowed me to think for you."

Mariam gave an appealing look to her father with her eyes half filled with tears. He had not often spoken to her in these harsh tones. He had always encouraged her to speak her thoughts freely, and often when hearing her argue with some old Catanar on some absurdity she had observed, he had felt amused, and proud of her cleverness. But now when his own principles had become weakened by avarice, he began to feel it was a dangerous talent that he had been cultivating in his child, and that he could not sin and be at ease in her presence. A few moments of silence succeeded, which were broken by Mariam exclaiming, "We have come past the road, this is not the way". "Yes, yes" said her father, "I have brought a boat; we return by the river."

CHAPTER VIII.

Darkness had rapidly increased, and as they approached the river, they could only just discern the boat. A high flood, and rapid current, suggested the thought that there was some risk; but if they sat perfectly still, the father thought they might float safely down the stream, and in a few minutes they would be at home. He despatched the man for a torch, and then helped his mother carefully into the boat. Mariam was just preparing for a spring as the boat slightly receded from the shore, when another boat coming rapidly down the river, struck violently against it. The stream caught it, and poor Mariam was plunged into the river. She was an expert swimmer, but the suddenness of the accident, and the strength of the current, were too much for her; and after a fearful struggle she was carried down the river. A dreadful shriek from the grandmother, as she felt the boat caught by the stream, and saw her favourite grandchild in the river, broke the stillness of the night, and the firm yet agonized voice of her

son, as he said, "Sit down mother"; and seizing the oars, with the strength of a giant he again reached the bank. "Step out mother," he said in a decided tone, which admitted of no reply. "Step in," he said to two slaves that stood on the bank. In a moment the boat flew like lightning down the river; the large brawny arms of Koshy Curien had the strength of a dozen men in them; life or death seemed to be in every stroke of the oar. Meanwhile three young men who occupied the other boat, and who had been the cause of the accident, lost no time. Two of them rushed after the body as it was fast floating down, while the third by shouts and cries for lights roused the whole of the slave population. The unhappy father saw the lights; and heard the cries of sorrow which came from the poor outcasts whom he had begun to treat so badly. He could see from the lights that the head was still above water, and that the two young men were very close in pursuit. His object was to get in advance of the body, before it reached the bend of the river, where the current increased in force, and where several upright poles, the remains of an ancient bridge, would have increased the danger. A loud cry was now heard, as a large naked figure leaped from the high bank into the stream below, and in an instant the drowning girl was held firmly in his grasp. The father saw the white cloth floating above the water, and breathed freely, "My child is saved," he exclaimed; "thank God," He was unconscious who her preserver could be, who had so suddenly appeared, and who had so providentially caught her before her strength was quite exhausted. All this took place in much less time than it has taken to tell the particulars. When the boat drew near, the father received from the two young men, whom he had first seen in the unfortunate boat that caused the accident, the senseless body of his child. She still breathed; and as the agonized father pressed her close to his heart, he felt how worthless were all his earthly riches compared to that treasure. The young men entered the boat and took the oars; but no where could be seen the black figure which Koshy Curien thought he had seen rescue the child. "My eyes must have deceived me," he said; but just at that moment a head protruded itself above the water, and with a voice of deep meaning said, "You killed my child; I have saved yours; we are equal now." And the head disappeared. These words fell upon the heart of Koshy Curien not like iron, but like coals of fire upon a precious metal, melting it and freeing it from the dross by which it was surrounded. From that day the character of Koshy Curien underwent a change. Though as the refining of a metal necessarily is a slow process, so are the refining processes of God's dealings with man.

(TO BE CONTINUED.) P. 134